

37/25
6160
33

การศึกษาเปรียบเทียบปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว ของครูแนะแนว
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตการศึกษา 7

ปริญญาโท

ของ

สมพร นาคนาคินทร์

15 เม.ย. 2535

เสนอมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

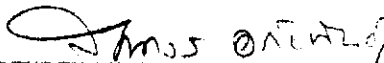
เมษายน 2525

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

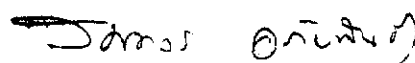
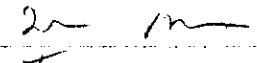
1737017

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบได้พิจารณา
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

 ประธาน
 กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

 ประธาน
 กรรมการ
 กรรมการ

ประกาศคุณประการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ เพราะได้รับความช่วยเหลือและให้คำแนะนำอย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมควร อภัยพันธุ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ บุญกร เพชรวิวัฒน์ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณในความอนุเคราะห์ของท่านอาจารย์เป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ อาจารย์แนะแนวทุกท่านในโรงเรียนมัธยมศึกษาทุกโรงเรียน ในเขต 7 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลสำหรับการวิจัย

ขอขอบคุณเพื่อน นิสิตปริญญาโท สาขาการแนะแนว และเพื่อน ๆ ทุกคน ที่ให้คำแนะนำต่าง ๆ ด้วยดีตลอดมา

ขอขอบคุณ คุณศรีสมร สอนเจริญ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือต่าง ๆ และคอยให้กำลังใจผู้เขียนด้วยดีเสมอมา จนกระทั่งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

ท้ายสุดนี้ผู้วิจัยขออภิวาดีถึงพระคุณของพ่อและแม่ ซึ่งเป็นผู้สนับสนุนการศึกษาของผู้วิจัย ตลอดจนครูอาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัยทุกท่าน พระคุณนี้หาที่เปรียบมิได้

สมพร นาคนาคินทร์

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	ฉันทลักษณ์	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	4
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
	ตัวแปรที่ศึกษา	5
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ	6
2	เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	7
	จุดมุ่งหมายในการสอนกิจกรรมแนะแนว	8
	การจัดกาเรียนการสอนในชั่วโมงกิจกรรมแนะแนว	9
	การวิจัยในต่างประเทศ	16
	การวิจัยในประเทศไทย	18
	เอกสาร เกี่ยวกับตัวแปร	23
3	วิธีดำเนินการวิจัย	25
	การสร้างแบบสอบถาม	25
	กลุ่มตัวอย่าง	27
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	27
	การจัดกระทำกับข้อมูล	28
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	29

4 ผลการค้นคว้า	31
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	56
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	56
สมมติฐานการศึกษาค้นคว้า	56
กลุ่มตัวอย่าง	56
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	56
การเก็บรวบรวมข้อมูล	57
การวิเคราะห์ข้อมูล	58
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	58
สถานการณ์ของครูแนะแนว	58
ผลการศึกษาเปรียบเทียบปัญหา	59
สภาพปัญหาและความต้องการของครูแนะแนว	62
ข้อเสนอแนะ	65
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป	66
บรรณานุกรม	67
ภาคผนวก	72

บัญชีตาราง

การวาง	หน้า
1 แสดงจำนวนครูแนะแนวแยกตามวุฒิ	32
2 แสดงจำนวนครูแนะแนวแยกตามประสบการณ์การเป็นครู	32
3 แสดงจำนวนครูแนะแนวแยกตามความรู้ความสามารถ	33
4 แสดงความสำคัญของปัญหาในการจัดสอนกิจกรรมแนะแนว	34
5 แสดงความสำคัญของความต้องการของครูแนะแนว	43
6 คาสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาการสอน วิชากิจกรรมแนะแนวของครูแนะแนวที่มีวุฒิต่างกัน	48
7 คาสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาการสอน วิชากิจกรรมแนะแนวของครูแนะแนวที่มีประสบการณ์การเป็นครู ต่างกัน	49
8 คาสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาการสอน วิชากิจกรรมแนะแนวของครูแนะแนวที่มีความรู้ความสามารถต่างกัน	50
9 แสดงผลการวิเคราะห์หาความสำคัญของประเภทปัญหา ของครูแนะแนวที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี	52
10 แสดงผลการวิเคราะห์หาความสำคัญของประเภทปัญหา ของครูแนะแนวที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป	53
11 แสดงผลการวิเคราะห์หาความสำคัญของประเภทปัญหา ของครูแนะแนวที่มีประสบการณ์ในการเป็นครู 1 - 5 ปี	53
12 แสดงผลการวิเคราะห์หาความสำคัญของประเภทปัญหา ของครูแนะแนวที่มีประสบการณ์ในการเป็นครู 6 ปีขึ้นไป	54

13	แสดงผลการวิเคราะห์หาความสำคัญของประเภทปัญหา ของครูแนะแนวที่เคยศึกษาอบรมด้านแนะแนวมาก่อน	54
14	แสดงผลการวิเคราะห์หาความสำคัญของประเภทปัญหา ของครูแนะแนวที่ไม่เคยศึกษาอบรมความรู้ด้านแนะแนวมาก่อน	55

ภูมิหลัง

(จากการดำริจัดให้มีการแนะแนวในประเทศไทย เป็นครั้งแรกในปีพุทธศักราช 2496 นั้น นับว่าเป็นการยังประโยชน์ต่อวงการศึกษาเป็นอันมาก) ต่อมาการแนะแนวได้มีบทบาทต่อการศึกษาโดยเฉพาะระดับมัธยมศึกษามากขึ้นตามลำดับ (จึงจะเห็นได้จากหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับพุทธศักราช 2521 ได้เน้นให้เห็นความสำคัญของการแนะแนวที่มีต่อการศึกษา โดยกำหนดให้สอนวิชากิจกรรมแนะแนวเพิ่มขึ้น ทั้งนี้เพราะหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น มีหลักการ จุดมุ่งหมาย และโครงสร้าง ที่ชี้ให้เห็นว่าการใช้หลักสูตรจะดำเนินไปโดยลึกลับเพียงไรนั้นต้องอาศัยบริการแนะแนวอย่างมีประสิทธิภาพ เข้ามาช่วยเหลือนักเรียนในทางต่าง ๆ ดังนั้นผู้ใช้หลักสูตรในโรงเรียนทุกระดับจึงต้องมีความเข้าใจในหลักสูตรและหลักเกณฑ์ของการแนะแนวเป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูที่ทำหน้าที่เป็นครูแนะแนวในโรงเรียน) (กรมวิชาการ, กรม 2521 : 1)

จะเห็นว่าตามหลักสูตรใหม่นี้ (การแนะแนวได้เข้ามามีบทบาทสำคัญและหลักสูตรได้กำหนดให้มีการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว 1 คาบต่อสัปดาห์) แม้ว่าวิชานี้จะไม่มีหน่วยการเรียนรู้ แต่ก็เป็นวิชาบังคับ (ต้อง เปิดให้นักเรียนได้เรียนเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพและอุปนิสัยของนักเรียน นอกจากนั้นยัง เป็นบริการ เพื่อช่วยเหลือนักเรียนในด้านการศึกษา เช่น การเลือกโครงการเรียน การเรียนที่มีประสิทธิภาพ การรู้จักตนเอง เพื่อให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคม มีความรัก ความผูกพันกับท้องถิ่นของตน ตลอดจนสามารถเลือกอาชีพและดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข) การแนะแนวนี้จะทำให้ครูแนะแนว ครูประจำชั้น หรือครูที่ปรึกษาที่สอนแนะแนวได้มีโอกาสพบปะกับนักเรียนอย่างใกล้ชิด พอที่จะจัดประสบการณ์ให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจน

เสริมสร้าง แก่ไขุณิสัย และบุคลิกภาพไปสู่ลักษณะที่พึงประสงค์ไ้มากขึ้น (สามัญศึกษา, กรม 2522)

(การสอนวิชากิจกรรมแนะแนว (Guidance Course) ในโรงเรียนมัธยมจัดให้กับนักเรียนระดับมัธยม ตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนบางแห่งอาจเริ่มต้นตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6) เป็นต้นไปก็มี โดยบรรจุเป็นวิชาหนึ่งในตารางการสอน เช่นเดียวกับวิชาสามัญอื่น ๆ สัปดาห์ละ 1 คาบ (และให้ชื่อว่า ชั่วโมงแนะแนว หรือ คำใหม่คือวิชากิจกรรมแนะแนว การสอนวิชานี้จะต้องใช้ครูผู้ให้คำปรึกษา (Teacher - Counselor) ซึ่งได้รับการอบรมมาอย่างดีเป็นผู้สอน หรือให้ผู้นแนะแนว (Guidance Worker) ผู้ให้คำปรึกษา (Counselor) เป็นผู้ดำเนินการสอน)

โปรแกรมการแนะแนว หรือกิจกรรมแนะแนวจะประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับวิธีการใดครูหรือผู้นแนะแนวซึ่งมีประสบการณ์ของการให้คำปรึกษา (Counseling) แก่นักเรียนเป็นรายบุคคลมาแล้ว มาเป็นผู้ดำเนินการ (ถ้าครูหรือผู้นแนะแนวนั้นเข้าใจหลักการ และวิธีการทำงานเป็นหมู่พวก มีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างก็ก็จะทำให้เกิดผลดีมากขึ้นไปอีก) (จำเนียร โชติช่วง 2519 : 340)

(วิชานี้มุ่งที่จะให้นักเรียนได้รับรู้ข่าวสารที่ทันต่อเหตุการณ์หรือทันสมัยที่สุด แม่นตรงที่สุด) ฉะนั้นกิจกรรมที่จัดทุกกิจกรรมจะต้องพยายามสะท้อนให้นักเรียนเข้าใจตนเองว่า เป็นคนอย่างไร บทพร่องในเรื่องอะไร จะส่งเสริมปรับปรุงในเรื่องนั้น ๆ ใ้ได้อย่างไร (วิชานี้ไม่มีคะแนน แยกครูแนะแนวอาจสำรวจผลในการเรียนวิชานี้เพื่อเป็นข้อมูลในการแนะแนวนักเรียนในการที่จะ ศึกษาต่อหรือเลือกอาชีพในอนาคต) (พิไล แยมงามเหลือ 2521 : 7)

ในชั่วโมงกิจกรรมแนะแนวนั้น นักเรียนจะต้องเป็นฝ่ายกระทำลงมือปฏิบัติเองแทบทั้งสิ้น และเป็นวิชาที่ไม่มีเนื้อหาตายตัวแน่นอนเช่นวิชาอื่น ๆ ไม่มีหนังสือประกอบการเรียน ซึ่งอาจจะเป็นปัญหาต่อครูได้ (ประเสริฐ วิเศษกิจ 2524 : 2)

(วารุณี ธนวรานิธ ได้ติดตามผลการใช้หลักสูตร 2521 ในจังหวัดกาฬสินธุ์ และ
ขอนแก่น โดยการสัมภาษณ์ครูแนะแนวถึงการจับเวลาสอนและการทำงานใน 1 คาบ
ผลปรากฏว่า โรงเรียนส่วนมากจัดชั่วโมงกิจกรรมแนะแนวไว้ 1 คาบต่อสัปดาห์ และ
ผู้สอนวิชากิจกรรมแนะแนวแต่ละโรงเรียนมีเจตคติต่องานแตกต่างกัน อุปสรรคของงาน
ทำให้ครูแนะแนวทอดอวดชักงาลังใจ จนกระทั่งล้มเลิกการงานแนะแนวของตนเอง ชัก
ครีตทาทำงาน เห็นว่างานแนะแนวไม่มีความจำเป็นเร่งด่วน ทำให้เป็นห่วงหน้าเสียกาย
หลักการแนะแนวจะถูกเพิกเฉย เพราะแม่แต่ครูแนะแนวเองก็ยังไม่เข้าใจงานแนะแนว

(วารุณี ธนวรานิธ 2524 : 31)

จากปัญหาต่าง ๆ ข้างต้นประกอบกับหลักสูตรใหม่ฉบับพุทธศักราช 2521 ได้เริ่ม
ใช้มา 4 ปี และหลักสูตรก็มีได้ชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการสอนกิจกรรมแนะแนวไว้
ถึงแม้ว่าหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดคู่มือแนะแนว
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ให้แก่ครูแนะแนว
แล้วก็ตาม แต่ในคู่มือแนะแนวก็น่าจะมีเฉพาะเนื้อหาเกี่ยวกับกิจกรรมเท่านั้น มิได้ให้รายละเอียด
เกี่ยวกับขั้นตอนการเรียนการสอนในวิชากิจกรรมแนะแนวไว้ (ด้วยสาเหตุดังกล่าวอาจก่อให้เกิด
เกิดความสับสนเข้าใจไม่ตรงกัน และปัญหาเกิดขึ้นได้ ในการดำเนินการจัดสอนวิชา
กิจกรรมแนะแนว เมื่อเป็นเช่นนี้ครูแนะแนวย่อมเบื่อหน่ายและไม่พอใจในงานแนะแนว
ทำให้การสอนวิชากิจกรรมแนะแนวขาดประสิทธิภาพ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัญหา
การสอนวิชากิจกรรมแนะแนวว่ามีปัญหาด้านใดบ้าง อันจะเป็นประโยชน์ในการจัดสอน และ
ปรับปรุงการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวให้ได้ผลตรงเป้าหมายของหลักสูตรต่อไป)

จุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาปัญหาที่ครูแนะแนวได้ประสบจากการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว

ตามหลักสูตรฉบับพุทธศักราช 2521

2. เพื่อทราบความต้องการของครูแนะแนวต่อการจัดสอนวิชากิจกรรมแนะแนวตามหลักสูตรฉบับพุทธศักราช 2521

3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัญหาการสอนของครูแนะแนวตามตัวแปรต่อไปนี้

- วุฒิ
- ประสบการณ์ในการเป็นครู
- ความรู้ด้านแนะแนว

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ครูแนะแนวที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป กับครูแนะแนวที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีลงมา มีปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวต่างกัน

2. ครูแนะแนวที่มีประสบการณ์ในการเป็นครูระยะ 1 - 5 ปี มีปัญหาการสอนแตกต่างกับครูแนะแนวที่มีประสบการณ์ในการเป็นครูระยะ 6 ปีขึ้นไป

3. ครูแนะแนวที่มีความรู้ อบรมด้านแนะแนวมากกับครูแนะแนวที่ไม่มีความรู้ไม่ได้ อบรมเกี่ยวกับการแนะแนวมา มีปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณา ปรับปรุงการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวให้มีประสิทธิภาพ

2. เพื่อเป็นแนวทางในการจัดฝึกอบรมบุคลากร ครูแนะแนว ได้เรียนรู้ อุปสรรค และปัญหาของการสอน กิจกรรมแนะแนวก่อนออกไปปฏิบัติงานสอนจริงในโรงเรียน

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ศึกษาครั้งนี้คือครูแนะแนวที่ทำหน้าที่สอนวิชากิจกรรมแนะแนว ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 7 ปีการศึกษา 2524 จำนวน 150 คน

2. ปัญหาในการจัดสอนวิชากิจกรรมแนะแนวที่นำมาศึกษา แบ่ง เป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

- 2.1 ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและบทเรียน
- 2.2 ปัญหาด้านวิธีสอน
- 2.3 ปัญหาด้านอุปกรณ์และสถานที่
- 2.4 ปัญหาเกี่ยวกับเวลา
- 2.5 ปัญหาด้านบุคลากร

3. ความต้องการในการจัดขบวนการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variables)

- 1.1 วุฒิ
- 1.2 ประสบการณ์ในการ เป็นครู
- 1.3 ความรู้ด้านการแนะแนว

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variables)

ปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. ปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว หมายถึง ข้อขัดข้องต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการจัดสอนวิชากิจกรรมแนะแนว ระดับมัธยมปีที่ 1 ทราบได้จากแบบสำรวจที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น
2. วิชากิจกรรมแนะแนว หมายถึง วิชากิจกรรมแนะแนวที่บรรจุอยู่ในหลักสูตรพุทธศักราช 2521 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
3. ครูแนะแนว หมายถึง ครูผู้ทำหน้าที่รับผิดชอบในการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว และจัดบริการแนะแนวในระดับมัธยมปีที่ 1 ปีการศึกษา 2524
4. เขตการศึกษา 7 หมายถึง เขตพื้นที่ที่ 7 ของเขตการศึกษา ประกอบด้วย จังหวัด พิษณุโลก กำแพงเพชร ตาก พิจิตร นครสวรรค์ เพชรบูรณ์ อุตรดิตถ์ และสุโขทัย
5. โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 7

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวโดยตรงนั้น ยังไม่มีผู้ใดศึกษา มาก่อน ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ มีเพียง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอน วิชาการอื่น ๆ และการจัดบริการแนะแนวทั่ว ๆ ไป เท่านั้น

(การสอนวิชากิจกรรมแนะแนว เป็นงานที่มี 2 ลักษณะร่วมกันคือ

1. เป็นงานที่ขึ้นอยู่กับบริการแนะแนวของโรงเรียน
2. เป็นงานสอนคล้ายการสอนวิชาสามัญทั่วไปด้วย ดังนั้นถ้ามีปัญหาเกิดขึ้น

ลักษณะปัญหาก็เป็นปัญหาแบบปัญหาของบริการแนะแนวอย่างหนึ่ง กับปัญหาด้านการ เรียนการสอน อีกอย่างหนึ่ง

กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2521 : 4) ได้กล่าวถึงบทบาทของการแนะแนว กับหลักสูตรใหม่ 2521 ว่า (หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 มีความมุ่งหมาย ให้โรงเรียนจัดระบบการเรียนการสอนถูกต้องตามหลักการ จุดหมายและโครงสร้างของ หลักสูตร เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ แต่ผู้เรียนจะสัมฤทธิ์ผลในการศึกษามากน้อย เพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการที่สำคัญอย่างหนึ่งคือกระบวนการแนะแนว บริการหลักของ การแนะแนวมี 5 บริการคือ

1. บริการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็ก
2. บริการสนเทศ
3. บริการให้คำปรึกษา
4. บริการจัดวางตัวบุคคล
5. บริการติดตามผลและประเมินผล

๖
๘. นอกจาก 5 บริการดังกล่าวแล้ว หลักสูตรได้กำหนดให้เปิดสอนวิชากิจกรรม
แนะแนว 1 คาบ ต่อสัปดาห์

(พิไล แยมงามเหลือ (พิไล แยมงามเหลือ 2521 : 6) ได้ให้ความหมาย
และความสำคัญของวิชากิจกรรมแนะแนวว่า วิชากิจกรรมแนะแนว (Guidance Course)
ว่าด้วยการบริการ ข่าวดสาร และให้ข้อมูล เพื่อให้ นักเรียนมีโอกาสได้รู้จักตนเองอย่าง
ถูกต้อง เช่น ให้การบริการสำรวจและประเมินตนเอง การปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม
ทางบ้านและทางโรงเรียน วิธีเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ การรู้จักและเข้าใจตนเอง เพื่อ
เตรียมการศึกษา และเลือกอาชีพในอนาคต เป็นต้น)

วิชานี้เป็นวิชาบังคับเรียนสัปดาห์ละ 1 คาบ ตลอดปีการศึกษา ตามหลักสูตร
มัธยมศึกษาของโรงเรียน พุทธศักราช 2521 เป็นวิชาในสังกัดของหน่วยแนะแนวในโรงเรียน
เพราะฉะนั้นในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ครูแนะแนวจะดำเนินการจัดร่วมกับนักเรียนที่เรียนวิชานี้อยู่

จุดมุ่งหมายในการสอนกิจกรรมแนะแนว

พิไล แยมงามเหลือ (พิไล แยมงามเหลือ 2521 : 7) ได้เสนอจุดมุ่งหมาย
ในการสอนกิจกรรมแนะแนวไว้ว่า

1. เพื่อช่วยเหลือนักเรียน เช่น การเลือกวิชาเรียน
2. ช่วยให้นักเรียนได้รู้จักตนเองอย่างถูกต้องทั้งในด้านการร่างกาย อารมณ์ สังคม
สติปัญญา และการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ
3. ช่วยให้ครูแนะแนวได้รู้จักนักเรียน ได้ใกล้ชิด และสังเกตนักเรียนมากขึ้น
จะได้จัดบริการให้ตรงตามความต้องการของนักเรียน นอกจากนั้นยังช่วยให้ครูแนะแนว
ได้ให้คำปรึกษาแก่นักเรียนได้ถูกต้อง

ประโยชน์ของวิชากิจกรรมแนะแนวยังมีอีก เช่น ครูแนะแนวได้มีโอกาสแจ้งข่าวสาร
ต่าง ๆ ให้แก่นักเรียนได้สะดวก รวดเร็วยิ่งขึ้น

กระบวนการวิชาการกิจกรรมแนะแนวควรวางแผนไว้ล่วงหน้าเป็นอย่างดี และครอบคลุม
 การมีการให้คะแนนหรือให้เกรดเช่นเกี่ยวกับวิชาสามัญอื่น ๆ หากแต่เทคนิคและวิธีการสอนนั้น
 เน้นตามหลักการ วัตถุประสงค์ และกิจกรรมต่าง ๆ ของการแนะแนวเป็นหมู่ (Group
 Guidance) และกิจกรรมกลุ่ม

(การจัดการเรียน - การสอนในชั่วโมงกิจกรรมแนะแนว)

ประเสริฐ วิเศษกิจ (ประเสริฐ วิเศษกิจ 2524 : 1) ได้เสนอการจัด
 การเรียนการสอนในวิชากิจกรรมแนะแนวไว้ว่า

ในชั่วโมงแนะแนวซึ่งตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 นั้น กำหนด
 ให้นักเรียน เรียน 1 คาบต่อสัปดาห์ ตลอดปี (ตั้งแต่ ม.1 - ม.3) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ให้ข้อมูลด้านต่าง ๆ ที่สำคัญและจำเป็นสำหรับนักเรียน 3 ด้านด้วยกันคือ

ก. ด้านการศึกษา นับตั้งแต่ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างของหลักสูตร
 การเลือกโปรแกรมการศึกษา การเลือกวิชาเลือก (ตามที่โรงเรียนจัดให้) เพื่อให้
 สอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจ และความสามารถของนักเรียน แนวทางการศึกษาต่อ
 ในสายต่าง ๆ หลักเกณฑ์ในการตัดสินใจเลือก และวิธีการที่จะให้ถึงซึ่งแนวทางที่เลือกไว้
 นอกจากนี้ยังรวมถึงวิธีการเตรียมตัวสอบ และแนวทางส่งเสริมประสิทธิภาพทางการเรียน

ข. ด้านอาชีพ โดยเน้นให้นักเรียนเห็นถึงคุณค่าของวิชาสามัญและวิชาเลือก
 ที่เรียนอยู่ว่ามีประโยชน์อย่างไรสำหรับประกอบอาชีพให้นักเรียนรู้จักวางโครงการในอนาคต
 เกี่ยวกับอาชีพของตนเองตามหลักการที่ถูกต้องในการเลือก เช่น รู้จักเลือกอาชีพ โดย
 สืบมาจากความสนใจ ความสามารถ บุคลิกภาพ แนวโน้มของตลาดแรงงาน ความก้าวหน้า
 ในอาชีพ ลักษณะเฉพาะพิเศษของอาชีพนั้น ๆ ค่าตอบแทนที่ได้รับ ตลอดจนแนวทางที่จะ
 ประสบความสำเร็จในแต่ละอาชีพ)

ค. ด้านส่วนตัวและสังคม ข้อมูลที่จะให้ในชั่วโมงแนะแนว) เกี่ยวกับเรื่องนี้
 นั้นจะมุ่งตามชั้นมัธยมของนักเรียนเป็นสำคัญ เช่น ในระดับ ม.1 (นักเรียนจะได้ทราบถึง

แนวทางในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนใหม่ กฎระเบียบ ข้อบังคับ และวิถีชีวิตของนักเรียนในโรงเรียน การใช้บริการต่าง ๆ) เช่น บริการห้องสมุด บริการห้องพยาบาล บริการแนะแนว บริการศูนย์สารสนเทศขั้นอุปถัมภ์ การติดต่อกับฝ่ายต่าง ๆ ของโรงเรียน นับตั้งแต่ฝ่ายปกครอง ชุมชน หน่วยงานอื่น (การยืม - เบิกจ่ายอุปกรณ์การเล่นต่าง ๆ) การเป็นสมาชิกในชุมนุม และกลุ่มสีต่าง ๆ เป็นต้น (นอกจากนี้ในชั่วโมงนี้ยังมีรูปแบบกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อช่วยให้นักเรียนได้ปรับปรุงและพัฒนาการบางอย่างในตัวนักเรียน เช่น กิจกรรมส่งเสริมการเป็นผู้นำ ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การทำงานร่วมกัน อย่างมีประสิทธิภาพ ความสามัคคีในหมู่คณะ การเสียสละเพื่อส่วนรวม ความออกทน เป็นต้น)

ในระดับ ม.3 (นักเรียนจะได้ทราบถึงข้อมูลต่าง ๆ ที่น่าสนใจ เช่น สุขภาพจิตเบื้องต้นสำหรับเด็ก วิธีชนะใจตนเอง และชนะใจผู้อื่น เทคนิคการติดต่อกับบุคคลอื่น ๆ เช่น การสมัครงาน การสมัครเรียนต่อ การหาแหล่งข้อมูล ในการศึกษาต่อ เป็นต้น) นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมพิเศษต่าง ๆ เช่น การบำเพ็ญประโยชน์เพื่อสังคม การฝึกจริยธรรมในวัยรุ่น การปรับปรุงบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล ฯลฯ

(2. เป็นชั่วโมงที่ใช้สำรวจและเก็บข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียน เพื่อปรับปรุงพัฒนา และช่วยเหลือนักเรียนในด้านต่าง ๆ เช่น สำรวจประวัติส่วนตัว สำรวจปัญหาความสนใจ บุคลิกภาพ เป็นต้น)

จากวัตถุประสงค์หลักทั้ง 2 ข้อนี้ อาจจะสงสัยว่าจะจัดการเรียนการสอนอย่างไรในชั่วโมงแนะแนวนี้ จึงใคร่ที่จะเสนอถึงรูปแบบของการจัดกิจกรรม ดังนี้

กิจกรรมต่าง ๆ ในชั่วโมงแนะแนว

1. การบรรยายเนื้อหาและสาระสำคัญต่าง ๆ ตามหัวข้อที่จะเรียนในแต่ละครั้ง
2. ใช้เกม การละเล่นต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจและมีความคิดกว้างไกลขึ้น

3. การอธิบาย และโต้ว่าที่ (โดยนักเรียนเป็นผู้แสดง อาจารย์สอนเป็นผู้ควบคุม)
4. การแสดงบทบาทสมมติ (คล้ายกับการแสดงละคร)
5. การชมภาพยนตร์ สไลด์ต่าง ๆ
6. การปฏิบัติ - เลียนแบบความจริง เช่น การฝึกการสัมภาษณ์บุคคลในอาชีพต่าง ๆ เป็นต้น

7. การรายงานทั้งแบบกลุ่ม รายบุคคล

จะเห็นได้ว่าในชั่วโมงและแนวนั้นนักเรียนจะต้อง เป็นฝ่ายกระทำและลงมือปฏิบัติเองแทบทั้งสิ้น ทั้งยัง เป็นวิชาที่ไม่มีเนื้อหาที่ตายตัวแน่นอนเหมือนวิชาอื่น ไม่มีหนังสือประกอบการเรียน)

การประเมินผลในชั่วโมงและแนว

(ในวิชานี้ไม่มีการสอบและวัดผลเหมือนวิชาอื่น ๆ แต่จะใช้วิธีการตรวจสอบจากการพัฒนาในตัว of นักเรียนเองว่าเรียนรู้ในข้อมูลต่าง ๆ หรือไม่ นอกจากนี้ยังตรวจสอบจากเวลาเรียนที่นักเรียนเข้าเรียนว่าครบถึง 80% ของเวลาเรียน จึงจะนับว่าผ่านในชั่วโมงนี้)

สรุปแล้วเราอาจจัดกิจกรรมในชั่วโมงนี้ได้โดยใช้ข้อมูลจากบริการสนเทศ

(Information Service) กับกิจกรรมกลุ่มร่วมกัน

ตัวอย่างหัวข้อเรื่อง เฉพาะสำหรับสอนชั้น ม.1

1. การประเมินโทษ เกี่ยวกับสถานที่ กฎระเบียบ วิธีเรียน กิจกรรมเสริมหลักสูตร และบริการแนะแนว

2. การมีวิถีชีวิต การทำงานและการเล่นด้วยกัน โดยมุ่งให้ใช้ชีวิตในสังคมในโรงเรียน การปรับตัว การคบเพื่อน ร่วมเล่นร่วมทำงาน เป็นต้น

(วารุณี ชนรรานิต) (วารุณี ชนรรานิต 2524 : 35 - 39) ได้กล่าวถึง

การเรียนการสอนในวิชาจิตกรรมแนแวนวักซ์

สำหรับงานแนแวนวักซ์ในส่วนที่จะช่วยให้รู้จักตัวเองนั้น Jean Paul Sartre เคยกล่าวว่า "เราอาจค้นพบตัวเองได้ไม่ใช่จากการหลบเข้าไปอยู่ห่างจากสังคม แต่จะพบได้บนท้องถนน ในเมือง ท่ามกลางฝูงชน ท่ามกลางสรรพสิ่งและท่ามกลางเพื่อนมนุษย์เองแหละ" ชั่วโมงแนแวนวักซ์จึงน่าจะเป็นการจับประสบการณ์ที่สามารถนำไปใช้กับชีวิตประจำวันได้ หรือเป็นประสบการณ์ชิ้นแรกแรกที่เรียนสามารถเข้าใจอย่างถ่องแท้ด้วยตนเอง เพราะได้ลงมือกระทำการเรียนรู้หรือเป็นผู้ฝึกฝน และแสวงหาสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ด้วยตนเอง และจากรายงานการวิจัยต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก พบว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้เป็นอย่างดีในทุก ๆ ด้าน เมื่อบุคคลมีส่วนในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การเรียนรู้กับผู้อื่น ทั้งนี้ในการจับประสบการณ์การเรียนรู้จึงควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ลงมือกระทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยกิจกรรมนี้จะช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมทั้งทางกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา) เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาองค์ประกอบดังกล่าวทุก ๆ ด้านไปพร้อมกัน และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้และทำงานต่าง ๆ ร่วมกับเพื่อนประมาณ 5 - 8 คน ซึ่งจะช่วยให้เกิดพัฒนาการ ในวิธีการทำงาน และการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม และเป็นผลให้เกิดการพัฒนาสติปัญญา ความสามารถทำให้เข้าใจถึงกระบวนการเรียนรู้แบบประชาธิปไตย เพราะการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ได้พบ ได้รู้สึก ทำให้รับรู้แนวคิดของบทเรียน แต่ละบทได้ และแนวคิดต่าง ๆ นั้นอาจปรับให้เป็นแนวคิดร่วมกันของกลุ่มได้อีกด้วย

(สมาชิกทุกคนจะมีโอกาสผลัดเปลี่ยนกันแสดงความรู้สึกรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ตนเอง และการทำงานของกลุ่มซึ่งจะแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับสติปัญญา ความสามารถ และประสบการณ์เดิม ทั้งนี้จะต้องเป็นการแสดงความคิดเห็นอย่างปราศจากอคติ และควรสังเกตไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกด้วยกันจะมีอิทธิพลต่อการทำงาน ผลของงาน บรรยากาศของการทำงาน หรือกระบวนการเรียนรู้ของสมาชิก และกลุ่มหรือไม่อย่างไรด้วย ซึ่งเท่าเทียมเป็นการวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ และเป็นผลให้นักเรียนได้รู้จักและเข้าใจตนเอง เกิดแนวคิดและค่านิยม เพื่อปรับปรุงพฤติกรรมและบุคลิกภาพ และมองเห็นปัญหาและแนวทางในการปรับปรุงวิธีการทำงาน

ที่เหมาะสมยิ่งขึ้น ขณะเดียวกันก็รู้จักและเข้าใจผู้อื่น สามารถสร้างมนุษยสัมพันธ์และ
 ความเป็นผู้นำได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ควรจะได้วิเคราะห์ถึงเนื้อหาเพื่อถ่ายโอนประสบการณ์
 การเรียนรู้แก่กันและกัน และช่วยให้นักเรียนค้นพบแนวคิดที่ของการช่วยตนเอง) เป็นการ
 ขยายประสบการณ์การเรียนรู้ให้ถูกต้องเหมาะสม ตลอดจนพัฒนาวิธีการเรียนที่เหมาะสม
 ยิ่งขึ้น ครูจึงควรส่งเสริมให้นักเรียนได้คิดและแสดงข้อคิดที่ตนได้จากการทำงานในกลุ่ม
 ใหญ่จนมีโอกาสรับรู้ได้ด้วย

ครูควรช่วยชี้แนะให้นักเรียนสามารถรวบรวมแนวคิดเหล่านั้นเข้าเป็นหมวดหมู่และ
 เป็นกฎเกณฑ์ที่เหมาะสมสำหรับการนำไปประยุกต์ใช้โดยการอธิบายเพื่อหาข้อสรุปหลักการ
 ของสิ่งที่ได้เรียนมา (เพื่อให้เข้าใจและสามารถนำไปปรับใช้ได้ด้วยตนเองและผู้อื่น)

ในการนำไปใช้อำนาจได้ใน 5 ลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. ใช้กับตัวเอง เพื่อปรับปรุงพฤติกรรมของตนให้แสดงออกกับบุคคลอื่น
 ได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น
2. ใช้กับผู้อื่นเพื่อการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นคือเข้าใจกัน เห็นอกเห็นใจกัน
 และเคารพในสิทธิของกันและกัน ตลอดจนไต่ถามความต้องการและความรู้สึกของผู้อื่น
3. ใช้เพื่อแก้ปัญหาในอนาคตนเกี่ยวกับบุคลิกภาพ มนุษยสัมพันธ์ และวิธีการทำงาน
 ของตนเอง ของผู้อื่น ของกลุ่ม และของสังคม
4. ใช้เพื่อแก้ปัญหาสังคมและปรับปรุงสังคม
5. ใช้เพื่อสร้างสรรค์สิ่งใหม่ที่เป็นประโยชน์ต่อตน ต่อผู้อื่น ต่อกลุ่ม และ
 ต่อสังคม

เป็นธรรมชาติของการเรียนที่ควรจะมีการประเมินผล ในกระบวนการกลุ่ม
 ผลการเรียนรู้จะมีความหมายและมีประโยชน์ ถ้าให้นักเรียนประเมินผลในลักษณะ

2 ประการคือ

1. การประเมินผลสัมฤทธิ์ของกลุ่ม ซึ่งประกอบด้วย ผลงานของกลุ่ม
 ความสามัคคี หรือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของกลุ่ม และคุณธรรม หรือค่านิยมของกลุ่ม
 ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจผลสัมฤทธิ์และวิธีการทำงานของสมาชิกแต่ละคนได้

2. การประเมินผลความสัมพันธ์ในกลุ่มโดยการให้สมาชิกคิดหรือวิจารณ์
โดยปราศจากอคติ เพื่อให้นักเรียนสามารถประเมินผลพฤติกรรมของตนเอง และความ
สัมพันธ์ที่มีอยู่ได้ ซึ่งจะช่วยให้ครูเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของนักเรียนได้เป็นอย่างดี
จะค้นหาทางช่วยเหลือสำหรับผู้ที่มีปัญหา และสามารถนำไปพิจารณาในการจัดประสบการณ์
การเรียนการสอนที่เหมาะสมแก่สติปัญญา ความสามารถของนักเรียนแต่ละกลุ่ม เพื่อช่วย
ให้นักเรียนพัฒนาต่อไปได้อย่างเต็มขีดความสามารถของแต่ละคนด้วย

(กล่าวโดยสรุป การเรียนรู้จากการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยกระบวนการกลุ่ม
แบ่งได้เป็น 4 ระยะคือ)

1. ระยะมีส่วนร่วม ซึ่งเริ่มจากการให้นักเรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมเรียนรู้
ด้วยตนเอง นับเป็นประสบการณ์ที่เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา ความเข้าใจ และความ
กระตือรือร้น) และจะมีคุณค่าและความหมายต่อนักเรียนมากขึ้นถ้านักเรียนเข้ามามีบทบาท
หรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ในฐานะเป็นสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่ม ได้คิดค้นแสวงหา
สิ่งที่ต้องการเรียนรู้ด้วยตนเอง และถ้าใครมีส่วนร่วมมากก็จะได้รับผลจากการเรียนรู้
โดยตรงของตนเองมากขึ้นเท่านั้นด้วย (เพราะการเข้ามามีส่วนร่วมได้เน้นในด้านต่าง ๆ
ดังนี้)

(1.1 ด้านร่างกาย คือได้ลงมือปฏิบัติหรือกระทำกิจกรรม การเรียนรู้
ด้วยตนเอง) รวมถึงการให้และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือการค้นคว้า สืบสวน สิ่ง
ที่ต้องการเรียนรู้ด้วยตนเองซึ่งต้องอาศัยการแสดงออกทางกาย เมื่อสื่อความหมายกับผู้อื่น
เพื่อก่อให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน

(1.2 ด้านจิตใจ คืออารมณ์) ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ลงมือปฏิบัติ
อย่างแท้จริง (ซึ่งจะนำไปสู่การรับรู้ แนวคิด และเรียนรู้ ตลอดจนจดจำ เข้าใจ
เนื้อหาวิชาได้เป็นอย่างดี)

(1.3) **ด้านสติปัญญา** คือการเห็นจริงหรือประจักษ์แจ้ง ได้พบสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ และสร้างแนวคิดจากสิ่งที่ได้รับรู้นั้น) นับเป็นการเรียนที่มีความหมายและเป็นแนวทางในการพัฒนาความคิดและสติปัญญา จนทำให้นักเรียนได้ใช้ความคิดและเหตุผลในการพิจารณาไตร่ตรองในการทำงาน การตัดสินใจ การวิเคราะห์และสรุปสิ่งที่เรียนรู้ได้ด้วยตนเองได้

(1.4) **ด้านสังคม** คือการเข้าไปมีส่วนร่วมสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ความเชื่อ ฯลฯ ทำให้เรียนรู้ได้อย่างกว้างขวางและเกิดผลดีด้วย

(2. **ระยะการวิเคราะห์** เป็นระยะที่จะได้ความรู้อย่างกว้างขวางและสามารถประเมินผลความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม) วิธีการเรียนและผลของการเรียนตลอดจนช่วยให้รู้จักตนเองดียิ่งขึ้น

(3. **ระยะสรุป และประยุกต์หลักการ**) เป็นการเรียนรู้และเข้าใจอย่างถ่องแท้จนเกิดแนวคิดสรุปเป็นหลักการของตนเอง (ซึ่งอาจนำไปใช้ได้ 2 ลักษณะคือ

(3.1) เพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ หรือพัฒนาตนเองให้เหมาะสมยิ่งขึ้น รวมทั้งการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นหรือการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี)

(3.2) เพื่อใช้แก้ปัญหาต่าง ๆ และเพื่อใช้ในการปรับปรุงและควบคุมธรรมชาติ และสังคมให้ดีขึ้นกว่าเดิม ตลอดจนช่วยในการคิดค้นและประดิษฐ์สิ่งใหม่ ๆ ขึ้น)

(4. **ระยะประเมินผล** เป็นการเรียนรู้จากการอภิปราย วิเคราะห์ และเสนอแนะร่วมกันของสมาชิกของกลุ่ม)

จะเห็นได้ว่าการ ขบวนการกลุ่ม เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการเรียนรู้ที่เกิดจากตัวผู้เรียนโดยตรง และเกิดจากการเรียนรู้ร่วมกันในกลุ่ม เป็นการส่งเสริมบรรยากาศแบบประชาธิปไตย ใต้พุ่มคุณค่าของความเป็นมนุษย์ ส่งเสริมพัฒนาการทุกด้านของนักเรียน และความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักเรียน ใฝ่หาเรียนและโอกาสในการพัฒนาสติปัญญา ความสามารถโดยวิธีการที่เหมาะสม เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายและใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงของชีวิต ตลอดจนสอดคล้องกับหลักสูตร 2521 และหลักการของงานแนะแนวอย่างยิ่ง

เอกสารการวิจัยในต่างประเทศ

วอคาแมน (Wogaman. 1955 : 373 - 379) ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์การจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน ระดับ จูเนียร์ ไฮสกูล 18 แห่ง ที่ โอไฮโอ โดยสัมภาษณ์ครูแนะแนว พบว่า งานแนะแนว เป็นงานสำคัญในแผนงานของโรงเรียน ปัญหาใหญ่ในการดำเนินงานแนะแนวคือ ครูแนะแนวไม่มีเวลาทำงานอย่างเต็มที่ ขาดเงินงบประมาณ ครูส่วนใหญ่ยังขาดความเข้าใจในงานแนะแนว การอบรมให้รู้เกี่ยวกับการแนะแนว ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของกลาสสัน (Glasson. 1954 : 118 - 119) ซึ่งทำการวิเคราะห์การจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนระดับมัธยมต้น 24 แห่ง ในสหรัฐ อินเดียน่า โดยการสัมภาษณ์ครูแนะแนวและนักเรียน

จอร์เจียค (Georgiades. 1966 : 628) ได้ทำการศึกษาปัญหาและความต้องการของโรงเรียนมัธยมศึกษาในไซปรัส เกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนว โดยสอบถามจากครูในโรงเรียน ผลการศึกษาพบว่า อาจารย์ใหญ่ และผู้บริหารโรงเรียนเป็นคนสำคัญต่อการสนับสนุนและประสานงานระหว่างครูกับเจ้าหน้าที่แนะแนวในโรงเรียนให้ปฏิบัติงานร่วมกันให้ได้ผลดี

(แอครีค และ มาร์ควิส (Acree and Marquis. 1957 : 279 - 281) ได้ศึกษาทัศนคติ และการดำเนินงานเกี่ยวกับบริการแนะแนวของครูใหญ่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาประจำรัฐเทนเนสซี พบว่า

1. ปัญหาและอุปสรรคที่ทำให้งานเกี่ยวกับการบริการแนะแนวไม่สำเร็จเพราะโรงเรียนไม่มีผู้แนะแนวเต็มเวลา งบประมาณก็น้อย
2. ครูใหญ่เห็นว่าบริการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมมีคุณค่ามาก เพราะฉะนั้นโรงเรียนแต่ละแห่ง ควรมีครูแนะแนวเต็มเวลาและควรมีความรู้ ฝึกอบรมถึงขั้นปริญญาสักหนึ่งคน

3. งานแนะแนวจะดำเนินไปได้ดี ถ้าครูใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อโครงการแนะแนว)

วิลโกส (Willgoose. 1974 : 78) กล่าวว่า คุณภาพของการศึกษาจะดีหรือไม่เพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น หลักสูตร แบบเรียน อุปกรณ์การสอน และครู ปัจจัยที่ถือว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการจัดการศึกษา ได้แก่ หลักสูตร เพราะหลักสูตรนั้นเป็นแนวทางในการปฏิบัติที่แสดงถึงแง่มุมต่าง ๆ อันได้แก่ความมุ่งหมาย ขอบเขตของเนื้อหาวิชา แนวในการจัดการเรียนการสอน และการประเมินผล เพื่อให้การศึกษาดำเนินไปอย่างมีระเบียบ เป็นขั้นตอน และประสบความสำเร็จตามความมุ่งหมายของการศึกษา หลักสูตรนั้นหมายรวมถึงโปรแกรมในการเรียนการสอนทั้งหมดที่วางไว้ตลอดปี

(อเล็กซานเดอร์ และฮาลเวอร์สัน (Alexander & Halverson. 1963 : 13 - 15) ได้กล่าวถึงวิธีการสอน 3 แบบ ที่ใช้กันแพร่หลายทั่วไปคือ วิธีสอนแบบบรรยาย วิธีสอนแบบท่องจำ และวิธีสอนที่เป็นที่ประสบการณ์ของผู้เรียนเป็นสำคัญ เขาได้เปรียบเทียบผลเสียในการใช้วิธีสอนทั้ง 3 แบบไว้ว่า การสอนแบบบรรยายสอนได้สะดวก รวดเร็ว แต่ผู้เรียนเก็บไว้ไม่นานก็ลืม การสอนแบบท่องจำที่จำกัดขอบข่ายของเนื้อหาได้แน่นอน แต่ทำให้หน้าเบื่อหน่ายมาก ส่วนวิธีสอนแบบให้นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ซึ่งเป็นแบบแผนใหม่นั้นให้คุณค่าต่อการเรียนการสอนเป็นอย่างดี)

เบอร์ตัน (Burton. 1955 : 559 - 561) ได้วางแนวทางปฏิบัติเพื่อปรับปรุงการสอนของครูหลายประการคือ

1. การปรับปรุงการสอน ควรพิจารณาคุณภาพของครูหลาย ๆ ด้าน มิใช่เพียงเล็งเฉพาะประสิทธิภาพในการสอนเท่านั้น ควรคำนึงถึงสุขภาพของครู ความสนใจ ทัศนคติ การปรับตัว และอารมณ์ของครู

2. ช่วยเหลือให้ครูมีความรู้อย่างกว้างขวาง เกี่ยวกับวิธีสอน วัสดุ-อุปกรณ์การสอน ที่มีประโยชน์ จัดหาหนังสือและเอกสารทางวิชาการให้ จัดให้มีการอภิปราย สาธิตการสอน

ปารุณา การใช้ภาพยนตร์ และสื่อมวลชนอื่น ๆ เป็นสิ่งกระตุ้น เป็นการสร้างความพร้อมในทศวรรษ ให้เกิดความคิดริเริ่มใหม่ ๆ และสนใจทดลอง ค้นคว้าหาวิธีสอนให้ดียิ่งขึ้น

เอกสารและงานวิจัยในประเทศไทย

อาภา เสถียรสวัสดิ์ (อาภา เสถียรสวัสดิ์ 2524 : 89) ได้ให้ความหมายของการแนะแนวว่า แต่เดิมนั้นการแนะแนวหมายถึง เพียงแต่แนะนำให้นักเรียนได้รู้จักเลือกอาชีพได้ตามความเหมาะสมของแต่ละบุคคล แต่ปัจจุบันความหมายได้ขยายกว้างออกไปอีกคือ

1. เป็นการช่วยเหลืออย่างมีระเบียบของโรงเรียน เพื่อช่วยนักเรียนให้ได้รับความรู้ ความฉลาด ปราศจากการบังคับใด ๆ เพื่อให้นักเรียนช่วยตัวเองได้
2. เป็นวิธีการอย่างหนึ่งของการนำนักเรียนไปสู่จุดหมายที่ต้องการ โดยจัดสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ช่วยให้นักเรียนได้พบเห็นและทำให้เกิดความสำเร็จที่เขาต้องการ
3. เป็นวิธีการสอนแบบหนึ่งซึ่งครูจะนำนักเรียนไปสู่การค้นพบด้วยตัวเอง และสามารถทำการสนองตอบสิ่งที่เขาต้องการได้

ดังนั้นความหมายของการแนะแนวในปัจจุบันจึงครอบคลุมไปถึงโครงการทั้งหมดของโรงเรียนที่มีต่อนักเรียน เช่น เลือกวิชาเรียนตามความสนใจ ปรับตัวได้ทันเพื่อน เข้าสังคมได้

จรัส สุขทองวารี (จรัส สุขทองวารี 2519 : 73) ได้ทำการศึกษาปัญหาในการจัดบริการแนะแนวของโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร โดยเก็บข้อมูลจากครูแนะแนว ผู้บริหาร คณะครู นักเรียน และได้สรุปผลว่าปัญหาที่ครูแนะแนวประสบจากการจัดบริการแนะแนวที่มีระดับมาก ได้แก่

1. จำนวนครูแนะแนวมีน้อยเกินไป
2. คณะครูมีชั่วโมงสอนมาก จนไม่มีเวลามาช่วยทำงานแนะแนว

3. นักเรียนแก้ปัญหาด้วยตัวเอง ไม่มาปรึกษาครูแนะแนว
4. ผู้ปกครองไม่สนใจบุตรหลานของตน ปล่อยให้โรงเรียนรับผิดชอบฝ่ายเดียว
5. ผู้ปกครองไม่เข้าใจระดับสติปัญญา ความสามารถ ความสนใจ
6. ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีฐานะยากจน
7. ผู้ปกครองไม่ค่อยมีเวลาดูแลลูก
8. ติดตามผลงานนักเรียนไม่ได้ผลเท่าที่ควร เพราะขาดความร่วมมือจากนักเรียน
9. เจ้าหน้าที่ไม่มี
10. วัสดุอุปกรณ์ไม่มี

ในด้านความต้องการ เพื่อดำเนินงานแนะแนวให้มีประสิทธิภาพ

1. เพิ่มจำนวนครูแนะแนว โดยเฉพาะผู้ที่ศึกษาค้นแนะแนวมาโดยตรง
2. มีห้องแนะแนวเป็นสัดส่วน ถูกหลัก ไม่มีสิ่งรบกวน
3. เอกสารการแนะแนว เช่นการศึกษาต่อ
4. วัสดุ โต๊ะ เก้าอี้ เทป ทีวี
5. งบประมาณ
6. ต้องการให้มีการอบรม คณะครูและผู้บริหาร ให้เข้าใจงานแนะแนว เพื่อให้ความสนับสนุนมากกว่านี้
7. แบบทดสอบต่าง ๆ

วิไล แพงคำ (วิไล แพงคำ 2519 : 1 - 2) กล่าวว่า การปฏิบัติงานแนะแนวที่ผ่านมานั้น ไม่ปรากฏผลดีเท่าที่ควร แต่งานด้านนี้ก็ยังมีความจำเป็น ดังนั้น สิ่งที่ต้องกระทำก็คือ การพิจารณาหาสาเหตุอันเป็นอุปสรรคของการปฏิบัติงาน เพื่อจะได้หาทางป้องกันแก้ไข ซึ่งตามความเห็นของผู้ปฏิบัติงานนั้น ส่วนมากจะชี้ว่าปัญหาสำคัญอยู่ที่ผู้บริหาร ไม่เข้าใจงานแนะแนว และไม่ให้การสนับสนุน อันก่อให้เกิดปัญหาตามมาหลายอย่าง เช่น การขาดห้องแนะแนวที่เป็นเอกเทศ ขาดงบประมาณ และบุคลากร ทั้งผู้ปฏิบัติงานแนะแนว

ต้องไปปฏิบัติงานอื่นด้วย จนไม่มีเวลาพอสำหรับงานแนะแนว อย่างไรก็ตามปัญหาดังกล่าว ก็ได้มีการดำเนินการแก้ไขไปแล้วโดย กรม กอง ต่าง ๆ ในกระทรวงศึกษาธิการ ได้ จัดสมมนาผู้บริหารการศึกษาให้มีความรู้ในการแนะแนวตลอดมา นอกจากงานดังกล่าว กองแนะแนวการศึกษาและอาชีพ ได้ดำเนินการด้านประชาสัมพันธ์ เผยแพร่งานแนะแนว ผลิตภัณฑ์ รวบรวมข้อมูล จัดทำเอกสารคู่มือประกอบการแนะแนว สถาบันอุดมศึกษา หลายแห่ง ได้เปิดสอนวิชาการแนะแนวทั้งในความรู้พื้นฐาน สำหรับผู้ที่ออกไปเป็นครู และระดับวิชาชีพ สำหรับผู้ที่ออกไปปฏิบัติงานโดยตรง

จะเห็นได้ว่าในการดำเนินงานการแนะแนวนั้นมีปัญหามาก แม้ว่ากระทรวงศึกษาธิการ และหน่วยงานอื่นจะช่วยกันแก้ไขปัญหาดังกล่าวไปบ้างแล้ว แต่ในปัจจุบัน หลักสูตรพุทธศักราช 2521 กำหนดให้สอนวิชากิจกรรมแนะแนว สัปดาห์ละ 1 คาบ และในการสอนวิชานี้ เป็นปัญหาใหม่ของผู้สอน และตัวนักเรียน เพราะมีปัญหาต่าง ๆ ตามมาอีกมากมาย เช่น ครูไม่เข้าใจหลักสูตร ไม่มีเนื้อหาที่แน่นอน ครูขาดเทคนิคการสอนในวิชานี้ นักเรียน มากเกินไป ฯลฯ ปัญหาเหล่านี้ทำให้การสอนวิชากิจกรรมแนะแนวไม่บรรลุผล จึงควร ได้ให้ความสนใจ หาสาเหตุเพื่อการแก้ไขปัญหานี้ต่อไป เพื่อให้การแนะแนวดำเนินไปอย่าง สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพ

มัลลวีร์ ห่อสกุลกล (มัลลวีร์ ห่อสกุลกล 2520 : 12) ได้ศึกษาขวัญของ ครูแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษา ให้ข้อคิดเห็นว่า เนื่องจากงานแนะแนวในประเทศไทย เป็นงานใหม่ อุปสรรคในการทำงานและปัญหาในการบริหารงานจึงมีมาก เช่น อุปสรรค สถานที่ บุคลากรไม่พร้อม ซึ่งมีผลต่อการทำงานและขวัญของครูแนะแนว การศึกษาในเรื่องนี้ จะได้ทราบปัญหาต่าง ๆ ในการสอนกิจกรรมแนะแนว ซึ่งจะช่วยให้ผู้บริหารรู้และเข้าใจ ความต้องการของครูแนะแนว จะได้พิจารณาช่วยขจัดปัญหาให้น้อยลง อันจะช่วยให้ครูแนะแนว เกิดความอดุสาหะ กระตือรือร้นในการปฏิบัติงานขึ้น

สุชาดา ธีระวัฒน์ (สุชาดา ธีระวัฒน์ 2516 : 61) ได้ศึกษาการจัดบริการ
แนะแนวในโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย สรุปปัญหาต่าง ๆ ที่ประสบได้ดังนี้ ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับ
ความไม่พร้อม กล่าวคือ ขาดอาคารสถานที่ ขาดบุคลากร ขาดอุปกรณ์ ซึ่งสอดคล้อง
กับงานวิจัยของ เฉลิมชัย อุบลพงษ์ (เฉลิมชัย อุบลพงษ์ 2521 : 67 - 68) ได้ศึกษา
ถึงบทบาทของโรงเรียนในการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดชัยนาท ผลของ
การศึกษาคือ ปัญหาที่โรงเรียนประสบได้แก่ ขาดบุคลากร อุปกรณ์ และสถานที่

อาภา เสถียรสวัสดิ์ (อาภา เสถียรสวัสดิ์ 2524 : 12) กล่าวถึงองค์ประกอบ
ในการศึกษาที่ทำให้การศึกษากำเนินไปด้วยความเรียบร้อย มีผลดี คือ

1. หลักสูตร
2. อุปกรณ์การศึกษา
3. วิธีสอน
4. การบริหารการศึกษา
5. การวัดผลการศึกษา

องค์ประกอบเหล่านี้จะต้องสัมพันธ์สอดคล้องกัน ครูต้องเข้าใจหลักสูตร เป็นอย่างดี ที่ความหมาย
ให้ถูก พึงเข้าใจว่าหลักสูตร เป็นเครื่องมือส่งเสริมการดำเนินชีวิตของ เด็กแต่ละคนให้มีความสุข

สุกัญญา ชาริวรรณ (สุกัญญา ชาริวรรณ 2520 : 13) ได้กล่าวถึงการนำหลักสูตร
ไปใช้ว่า ในการนำหลักสูตรไปใช้ ผู้ใช้มักประสบปัญหาเกี่ยวกับความคลุมเครือของคำที่ใช้ใน
การกำหนดความมุ่งหมายของการศึกษา บุคคลย่อมมีความคิดแตกต่างกันออกไปและย่อมตีความ
ของคำแตกต่างกันไปด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้ ครูผู้สอนจึงไม่ทราบแน่ชัดว่าเมื่อไปสอนแล้วผู้สอน
จะเกิดความเข้าใจในลักษณะพฤติกรรมเช่นไร มีขอบเขตแค่ไหน ปัญหาเหล่านี้จะสับสนขึ้นอีก
หากมุ่งหมายไปเกี่ยวกับเรื่องทัศนคติ ค่านิยม ความสนใจ เพราะมีความเป็นนามธรรม
มากขึ้น ดังนั้นครูต้องทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ของระดับการศึกษาในชั้นมัธยมและชั้นต่อไป

ต้องพิจารณาว่าในวิชาที่ตนจะทำการสอนนั้นจะมีส่วนช่วยให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงไปตามจุดหมายใหญ่ที่ตั้งไว้หรือไม่

นอกจากหลักสูตรแล้ว วิธีสอนก็มีความสำคัญ เนื่องจากวิธีสอนในโรงเรียนส่วนมากใช้วิธีสอนโดยการบรรยายเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งทำให้การเรียนรู้ไม่ได้ลุ่มลึกเท่าที่ควร ครูควรเข้าใจถึงลักษณะของเนื้อหาวิชาที่ตนสอน กับขบวนการศึกษาของวิชานั้น ๆ เพื่อใช้วิธีสอนให้ถูกต้องเหมาะสม

บันลือ พุกกะวัน (บันลือ พุกกะวัน 2519 : 118) กล่าวถึงการสอนว่า ครูต้องเปลี่ยนบทบาทจากการจัดการสอน กำหนดการสอนมาเป็นผู้จัดกิจกรรมต่าง ๆ กระตุ้นให้นักเรียน เรียนด้วยตนเอง ปฏิบัติด้วยความรับผิดชอบ และนำตนเอง

สุนทร สุนันท์ชัย (สุนทร สุนันท์ชัย 2518 : 85) กล่าวว่า ปัญหาสำคัญยิ่งทางการศึกษาที่กำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบันนี้คือ การศึกษากำลังขยายตัวอย่างกว้างขวางในค่าน ปริมาณ มีครูและนักเรียนเพิ่มมากขึ้น การดูแลและปฏิบัติงานท่าใดน้อย ไม่สม่ำเสมอเป็น ผลกระทบกระเทือนถึงคุณภาพ อีกประการหนึ่งครูส่วนมากใช้วิธีสอนแบบเดิม ไม่พยายามเปลี่ยนแปลงวิธีสอนใหม่ ไม่ปรับปรุงให้ทันสมัยต่อความก้าวหน้าทางวิชาการ ซึ่งได้มีการค้นคว้าวิจัย อย่างกว้างขวาง และเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จึงก่อให้เกิดปัญหานานาประการ

กองวิจัยทางการศึกษา (กองวิจัยทางการศึกษา 2518 : 81 - 87) ได้วิจัย เรื่องการสำรวจปัญหาและทัศนคติของครูที่มีต่อการใช้นวัตกรรมในการเรียนการสอน โดยจะ ยกตัวอย่างบางข้อที่เกี่ยวข้องมา ดังนี้

- ครูที่ประสบปัญหาขาดแคลนอุปกรณ์และวัสดุการสอนมี 28.17 % มีการเสนอแนะให้เจ้าหน้าที่ของโรงเรียน จัดหางบประมาณเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้มากขึ้น ครูควรสะสม อุปกรณ์ใช้ร่วมกัน จัดการอบรมเกี่ยวกับการใช้

- ครูที่ประสบปัญหาในการคิดทำอุปกรณ์การสอนมี 11.8 % มีการเสนอแนะ ให้อบรมครูเพื่อฝึกทำอุปกรณ์การสอน และเผยแพร่ความคิดในการทำอุปกรณ์ด้วยวิธีต่าง ๆ

- ครูที่ประสบปัญหาเกี่ยวกับความมุ่งหมาย อัตราเวลาเรียนและรายการสอนของหลักสูตรไม่ชัดเจน มี 10.06 % มีการเสนอแนะให้ศึกษาจากเอกสารอ้างอิงและขอความร่วมมือช่วยเหลือจากศึกษานิเทศก์หรือเพื่อน

- ครูประสบปัญหาขาดความรู้ในเนื้อหาที่อยู่ในหลักสูตร 6.24 % มีการเสนอแนะให้ช่วยเหลือตัวเอง โดยศึกษาจากหนังสือที่เชื่อถือได้และปรึกษาศักศึกษานิเทศก์

สวัสดิ์ สุวรรณอักษร (สวัสดิ์ สุวรรณอักษร 2522 : 129) สรุปว่ามีความคิดเห็นจำนวนไม่น้อยที่เห็นว่า เครื่องอำนวยความสะดวกเป็นสิ่งจำเป็น เช่น การใช้อุปกรณ์การสอนของครู ทำให้การเรียนรู้ของนักเรียนรวดเร็วขึ้นอย่างไร การใช้เครื่องอำนวยความสะดวกเพื่อการแนะแนวก็เพื่อให้การแนะแนวประสบผลสำเร็จรวดเร็วเช่นกัน

บุญเกื้อ ควรหาเวช (บุญเกื้อ ควรหาเวช 2520 : 27) ได้สรุปผลของการสำรวจสถานการณ์ความต้องการในการใช้สื่อการสอนว่า ปัญหาส่วนมากที่พบในสถาบันต่าง ๆ มีความคล้ายคลึงกัน เกี่ยวกับปัญหามีสื่อการสอนไม่เพียงพอ ขาดงบประมาณสำหรับซื้อสื่อการสอนที่ต้องการ สถานที่ไม่เหมาะสมในการใช้สื่อการสอนบางประเภท โดยเฉพาะทางด้านการฉาย การบริการยังไม่คล่องตัวและเป็นปัญหาในการขาดเจ้าหน้าที่บริการ นอกจากนี้ยังมีอาจารย์ส่วนหนึ่งยังขาดความรู้ ความชำนาญในการใช้สื่อการสอนและไม่เห็นความสำคัญในการใช้สื่อการสอนด้วย

เอกสารเกี่ยวกับตัวแปร

ในคานเกี่ยวกับวิชานี้มีผู้วิจัยหลายท่าน เช่น

ชิกเลย์ (Shigley. 1959 : 273 - 281) ได้ประเมินผลบริการแนะแนวที่วิทยาลัยมาเรียล โดยใช้วิธีสัมภาษณ์จากครูทั้งหมดและสุ่มกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนในชั้นต่าง ๆ ผลปรากฏว่า ครูที่ไม่มีความรู้ในเรื่องการแนะแนว พอใจในบริการที่ตนจัดขึ้น แต่ครูที่มีความรู้เข้าใจในงานแนะแนว ประารถนาค้จะปรับปรุงบริการต่าง ๆ ให้ดียิ่งขึ้น

แอนดรูว์ และวิลลี่ (Andrew and Willy. 1959 : 136 - 201) กล่าวว่า ทว่าครูแนะแนวควรเป็นผู้มีความรู้ความชำนาญในเรื่องการแนะแนวเป็นอย่างดี (มัณฑนา ปิยะมณฑา (มัณฑนา ปิยะมณฑา 2511 : 98) ได้ทำการสำรวจคุณลักษณะของครูในกรุงเทพฯ

เมื่อแยกตามวุฒิ พบว่า ครูที่มีปริญญามีคุณลักษณะในด้านความเมตตา และให้คำปรึกษาแก่นักเรียนสูงกว่าครูที่มีวุฒิประกาศนียบัตร) และจากการศึกษาทัศนคติของครูที่มีต่อนักเรียนของบุญกอบ เกตะวันดี (บุญกอบ เกตะวันดี 2506 : 15 - 16) พบว่า ครูที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีทัศนคติต่อนักเรียนแตกต่างกัน

ในด้านการทำงานนั้น พัส หันนาสินทร์ (พัส หันนาสินทร์ 2512 : 60) ให้ข้อคิดว่า ครูใหม่มักกระตือรือร้นที่จะทำงาน นอกจากสอนแล้วยังอยากแสดงความสามารถในด้านอื่น ๆ ด้วย

(กอตเทิล และดาวน์ (Cottle and Downie. 1960 : 7) กล่าวว่า ปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ครูแนะแนวได้รับความสำเร็จในหน้าที่การงานคือ ประสบการณ์ในการทำงานของครูแนะแนว ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ จรัล สุขกองวารี (จรัล สุขกองวารี 2519 : 74) กล่าวว่า ครูแนะแนวที่ได้รับการศึกษาอบรมมาอย่างดี มีประสบการณ์ในการแนะแนวมานาน พบปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานแนะแนวน้อยกว่าครูแนะแนวที่ได้รับการศึกษาอบรมมาน้อย) จะมีประสบการณ์ในด้านการทำงานแนะแนวน้อย (เจนเสน, รอมบ์ และแบงค์ (Jonsen, Robb and Bank. 1970 : 162 - 170) ได้ศึกษาลักษณะของผู้เข้าเรียนในระดับที่สูงกว่าปริญญาตรี ในสาขาการแนะแนว ได้พบว่า ผู้ที่มีอายุน้อยและมีประสบการณ์ทางด้านการแนะแนวน้อยมักเป็นผู้ที่มีความหวั่นไหวง่ายกว่าและมีความมั่นคงทางอารมณ์น้อยกว่าผู้ที่มีอายุมากและมีประสบการณ์ทางด้านการแนะแนวมาก)

วีระชาติ แก้วไสย (วีระชาติ แก้วไสย 2518 : 52 - 58) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่ส่งผลต่อความพึงพอใจและความไม่พอใจในการปฏิบัติงานของครูในจังหวัดเชียงราย ผลปรากฏว่า ครูที่มีอายุราชการต่ำกว่า 10 ปี มีความพึงพอใจต่อสภาพการทำงานสูงกว่าครูที่มีอายุราชการต่ำกว่า 5 ปี ครูที่ไม่มีวุฒิทางครูมีความพึงพอใจต่อสภาพการทำงานสูงกว่าครูที่มีวุฒิ

วิธีดำเนินการวิจัย

เพื่อให้การศึกษาค้นคว้าเป็นไปตามจุดหมายที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. การสร้างแบบสอบถาม
2. การรวบรวมข้อมูล
3. การจัดกระทำข้อมูล

การสร้างแบบสอบถาม

1. ศึกษาแบบสอบถามจากตำรา วิทยานิพนธ์ และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ
2. สัมภาษณ์ครูแนะแนว โรงเรียนสวรรค์อนันต์วิทยา โรงเรียนสุโขทัยวิทยาคม โรงเรียนอุตรดิตถ์ โรงเรียนสตรีนครสวรรค์ และโรงเรียนเพชรพิทยาคม เพื่อต้องการทราบสภาพปัญหาการสอน กิจกรรมแนะแนว ซึ่งนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
3. รวบรวมข้อมูลจากข้อ 1 - 2 นำมาสร้างแบบสอบถาม "ปัญหาการสอนวิชา กิจกรรมแนะแนว" หนึ่งชุด จำนวน 65 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า เกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ เช่น หลักสูตร วิธีสอน อุปกรณ์ เวลา และความถี่ของการสอน ซึ่งแบ่งเป็น 6 ช่อง คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด และไม่มีปัญหา ตามลำดับ ในตอนท้ายของแต่ละชุดคำถามจะเป็นแบบสอบถามปลายเปิดให้แสดงความคิดเห็นโดยอิสระเกี่ยวกับข้อเสนอแนะเพิ่มเติมคำถามที่ยังไม่ครอบคลุมปัญหา และการแสดงความคิดเห็นต่อแบบสอบถามฉบับนี้ เพื่อปรับปรุงแก้ไขต่อไป

4. เสนอแบบสอบถามให้คณะกรรมการและผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสม ความเหมาะสม ของข้อคำถาม แล้วนำมาปรับปรุง

5. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับครูแนะแนวที่สอนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดลำพูน น่าน และจังหวัดอุทัยธานี จำนวน 30 คน) เหตุที่เลือกทดลองใน 3 จังหวัดนี้เพราะว่า สภาพแวดล้อมใกล้เคียงกับกลุ่มประชากรในเขต 7

(6. นำแบบสอบถามกลับคืนมาปรับปรุงในด้านต่าง ๆ) ดังนี้

6.1 ปรับปรุงคำถามภาษาที่ใช้ในการตั้งคำถาม

6.2 ปรับปรุงคำถามปริมาณจำนวนข้อคำถาม และตัดคำถามปลาย เปิดออก

6.3 ปรับปรุงคำถามเนื้อหาให้ครอบคลุมปัญหาต่าง ๆ ที่ต้องการศึกษา และ
ตัดข้อที่ไม่มีปัญหาออกเหลือเพียง 5 ข้อ

6.4 จัดรูปแบบให้น่าสนใจ

ลักษณะของแบบสอบถาม

(แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้)

ตอนที่ 1 เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับตัวครูแนะแนว

ตอนที่ 2 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า เกี่ยวกับปัญหาการสอน วิชากิจกรรม
แนะแนว เช่น หลักสูตร วิธีสอน บทเรียน อุปกรณ์การสอน เวลา โดยเขียน
เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการ ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ช่องคือ มากที่สุด มาก
ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ตามลำดับ)

ตัวอย่างแบบสอบถาม

ร.ท.	ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร	ท่านประสบปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	จุดมุ่งหมายกว้างเกินไปปฏิบัติตามได้ยาก					
2.	นักเรียนมีมากเกินไปจัดกิจกรรมได้ยาก					
3.	ผู้สอนขาดทักษะในการใช้อุปกรณ์การสอน					
4.	ต้องการงบประมาณในการจัดกิจกรรม					
5.	ต้องการหนังสืออ่านประกอบ					

กลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างประกอบไปด้วย ครูแนะแนวที่สอนวิชากิจกรรมแนะแนวระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 7 ปีการศึกษา 2524 จำนวน 150 คน จากโรงเรียน 120 โรงเรียน)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ จำนวน 100 ฉบับ ให้แก่ผู้บริหารโรงเรียน 100 โรงเรียน เพื่อแจกจ่ายแก่ครูแนะแนว และส่งกลับทางไปรษณีย์เช่นกัน โดยมีหนังสือขอความอนุเคราะห์จากบัณฑิตวิทยาลัยนำไป

2. ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถาม จำนวน 50 ฉบับ และหนังสือขอความอนุเคราะห์จากบัณฑิตวิทยาลัย เก็บข้อมูลจากครูแนะแนวด้วยตนเองจากโรงเรียนที่เหลืออีก 20 โรงเรียน

การจัดกระทำข้อมูล

เมื่อรับแบบสอบถามกลับคืนมาแล้ว ผู้วิจัยได้คัดเลือกเฉพาะฉบับที่สมบูรณ์ นำมาตรวจให้คะแนนโดยยึดหลักการให้คะแนนแต่ละข้อปัญหา ดังนี้

ประสบปัญหามากที่สุดตรวจให้	5	คะแนน
ประสบปัญหามาก ตรวจให้	4	คะแนน
ประสบปัญหามากกลางตรวจให้	3	คะแนน
ประสบปัญหาน้อย ตรวจให้	2	คะแนน
ประสบปัญหาน้อยที่สุดตรวจให้	1	คะแนน

(แล้วนำคะแนนที่ได้มาคำนวณค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนแต่ละข้อ ค่าคะแนนเฉลี่ยนี้ ผู้วิจัยเรียกว่า "ค่าความสำคัญของปัญหา" และการแปลความหมายของค่าความสำคัญของปัญหาในแต่ละข้อ ถือหลักดังนี้ (Best, John W, Research in Education. 180 - 190)

ค่าความสำคัญตั้งแต่	1.00 - 1.49	หมายความว่าปัญหานั้นในข้อนั้น น้อยที่สุด
ค่าความสำคัญตั้งแต่	1.50 - 2.49	หมายความว่าปัญหานั้นในข้อนั้น น้อย
ค่าความสำคัญตั้งแต่	2.50 - 3.49	หมายความว่าปัญหานั้นในข้อนั้น ปานกลาง
ค่าความสำคัญตั้งแต่	3.50 - 4.49	หมายความว่าปัญหานั้นในข้อนั้น มาก
ค่าความสำคัญตั้งแต่	4.50 - 5.00	หมายความว่าปัญหานั้นในข้อนั้น มากที่สุด

ค่าความสำคัญของปัญหานี้จะเป็นค่านึงซึ่งได้โดยเฉลี่ยแล้วครุณะแนวประสมปัญหา
ในข้อใดมากน้อยเพียงใด

การหาค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตรดังนี้
(ส่วน อังคณา สายยศ 2522 : 51)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนคนในกลุ่ม

$$SD = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ SD แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ แทน ผลรวมของน้ำหนักคะแนน

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของน้ำหนักคะแนนแต่ละข้อยกกำลังสอง

N แทน จำนวนคนในกลุ่ม

(สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานทั้ง 3 ข้อ ใช้ t - test) (Independence
Sample) สูตร (ส่วน อังคณา สายยศ 2520 : 217)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1) s_1^2 + (n_2 - 1) s_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแต่ละกลุ่ม
	$\bar{X}_1, \bar{X}_2$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยคะแนนปัญหา
	s_1^2, s_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนแต่ละกลุ่ม
	n_1, n_2	แทน	จำนวนคนในแต่ละกลุ่ม

ในเมื่อ

$$s^2 = \frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N - 1)}$$

s^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่ม
$(\sum x)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แบ่งผลของการวิจัยตามความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า ออกเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของครูแนะแนว

ตอนที่ 2 เกี่ยวกับปัญหาและความต้องการของครูแนะแนวในการจัดสอนวิชา

กิจกรรมแนะแนว

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบปัญหาในการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวของครูแนะแนว โดย จำแนกตาม วุฒิ ประสบการณ์ในการเป็นครู และความรู้ในด้านการแนะแนว

ตอนที่ 4 เกี่ยวกับประเภทของปัญหาของครูแนะแนวในการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว โดยจำแนกตามความแตกต่างของวุฒิ ประสบการณ์ ในการเป็นครู และความรู้ด้านแนะแนว

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

การแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 1

จำนวนครูแนะแนวที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าทั้งสิ้น 150 คน จากการรวบรวม แบบสอบถามกลับคืนและคัดแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออกแล้วปรากฏว่าเหลือแบบสอบถามที่สมบูรณ์ 125 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 83.34

ผลการศึกษาค้นคว้าในด้านต่าง ๆ ปรากฏตามตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงจำนวนครูจำแนกตามวุฒิ

วุฒิ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	29	23.2
ปริญญาตรีขึ้นไป	96	76.8
รวม	125	100

จากตาราง 1 แสดงให้เห็นว่า จำนวนครูแนะแนวที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป มีร้อยละ 76.8 และครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีร้อยละ 23.2

ตาราง 2 แสดงจำนวนครู จำแนกตามประสบการณ์ในการรับราชการครู

ประสบการณ์	จำนวน	ร้อยละ
1 - 5 ปี	75	60
6 ปีขึ้นไป	50	40
รวม	125	100

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่าจำนวนครูแนะแนวที่มีประสบการณ์ในการรับราชการ
ครูมาแล้ว จำนวน 1 - 5 ปี มีร้อยละ 60 ส่วนครูที่มีประสบการณ์ จำนวน 6 ปีขึ้นไปมี
ร้อยละ 40

ตาราง 3 แสดงจำนวนครู จำแนกตามความรู้ด้านแนะแนว

ความรู้ด้านแนะแนว	จำนวน	ร้อยละ
เคยศึกษาและอบรมด้านแนะแนว	91	72.8
ไม่เคยศึกษาและอบรมด้านแนะแนว	34	27.2
รวม	125	100

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่าจำนวนครูแนะแนวที่ได้รับการศึกษาอบรมด้าน
การแนะแนว มีร้อยละ 72.8 ส่วนครูแนะแนวที่ไม่เคยผ่านการศึกษาด้านการแนะแนว
มามีร้อยละ 27.2

การแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตอนที่ 2

ปัญหาในการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว

จากการนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจากครูแนะแนวที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
ด้านนามวิเคราะห์ข้อมูล ผลการศึกษาปรากฏว่า ในการจัดสอนวิชากิจกรรมแนะแนว
ครูแนะแนวได้ประสบปัญหาค้นต่าง ๆ ดังรายละเอียดในตาราง 4 ซึ่งได้เรียงลำดับ
ค่าความสำคัญของปัญหาเป็นรายชื่อ ดังนี้

ตาราง 4 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความสำคัญของปัญหา ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบน
มาตรฐาน (SD)

ข้อ	ปัญหา	$\bar{X}$	SD
48	จำนวนครูแนะแนวมีน้อย ทำให้เกิดปัญหาในการสอนวิชา กิจกรรมแนะแนว	3.74	1.2274
35	เนื้อเรื่องส่วนใหญ่เป็นนามธรรมทำให้หาอุปกรณ์มาประกอบ การสอนได้ยาก	3.63	0.8283
37	โรงเรียนมีห้องไม่เพียงพอที่จะจัดเป็นห้องสอนกิจกรรมแนะแนว ได้โดยเฉพาะ	3.62	1.3754
33	โรงเรียนไม่มีงบประมาณในการจัดหาซื้อและสร้างอุปกรณ์สำหรับ สอนวิชากิจกรรมแนะแนว	3.56	1.1667
50	ศึกษานิเทศก์ไม่มาติดตามผลการใช้หลักสูตรแนะแนว และ ไม่ให้คำแนะนำครูจึงขาดที่พึ่งทางวิชาการ	3.53	1.1329
29	ครูมีปัญหาในการติดตามผลงานของนักเรียน	3.52	1.1079
41	ครูไม่ค่อยมีเวลาสำหรับสอนเพราะต้องทำหน้าที่บริการด้านอื่น ๆ	3.49	1.1756

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหา	$\bar{X}$	SD
34	อุปกรณ์บางอย่าง เป็นปัญหาเพราะต้องใช้เวลามาก ทำให้สอนเนื้อเรื่องไม่ทันใน 1 คาบ	3.47	0.9720
26	ในช่วงเวลาสอนนักเรียนไม่สนใจเนื้อหา แต่ต้องการคุยกับครูแนะแนว เป็นการระบายความเครียดมากกว่า เช่นอยากฟังนิทาน เรื่อง ตลก ประสบการณ์ ฯลฯ	3.45	1.1189
25	ครูแนะแนว ไม่ได้รับการศึกษาและฝึกอบรมเกี่ยวกับการสอนกิจกรรมแนะแนวจึงขาดทักษะในการสอน	3.32	1.3416
23	เกมและกิจกรรมบางอย่างทำให้นักเรียนส่งเสียงดัง เป็นที่รบกวนชั้นเรียนอื่น จึงไม่สามารถจัดกิจกรรมนั้นได้	3.30	1.0815
24	อุปกรณ์ที่มีอยู่ไม่เหมาะสมกับวิธีสอนและเนื้อหาที่กำหนดให้	3.27	0.9451
27	ครูไม่มีเกณฑ์ตัดสินในการสังเกตความก้าวหน้าของนักเรียนแต่ละบุคคล	3.25	1.2059
32	ครูขาดทักษะในการสร้างอุปกรณ์ประกอบการสอน	3.24	1.0694
28	การสังเกตผลงานความก้าวหน้าของนักเรียนทั้งชั้นประเมินผลได้ยาก	3.24	1.2662
19	กิจกรรม เกมต่าง ๆ ที่กำหนดให้ในคู่มือแนะแนวนำมาจัดได้ยาก เพราะไม่มีเวลาในการเตรียมกิจกรรม อุปกรณ์	3.22	0.9705
20	นักเรียนไม่กล้าแสดงออกในการเข้าร่วมกิจกรรมและเกมต่าง ๆ	3.18	1.0541

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหา	$\bar{X}$	SD
21	นักเรียนไม่สนใจในวิชากิจกรรมแนะแนว เพราะเป็นวิชาที่มีความสำคัญน้อย เนื่องจากไม่มีคะแนนให้ และไม่มี การวัดผล	3.18	1.1527
45	ครูในโรงเรียนของท่านไม่เห็นคุณค่า ประโยชน์ในการสอน วิชากิจกรรมแนะแนวและไม่ให้ความร่วมมือ	3.12	1.2801
13	ครูไม่มีเวลาในการ เตรียมการสอนอย่าง เพียงพอ	3.10	1.1168
22	นักเรียนไม่มีแบบเรียนทำให้ครูสอนลำบาก	3.08	1.0969
31	ครูขาดทักษะในการใช้อุปกรณ์ประกอบการสอน	3.08	1.364
46	วิชากิจกรรมแนะแนว ไม่ได้รับการยอมรับจากบุคคลทั่ว ๆ ไป ในท้องถิ่นของท่าน	3.04	0.8835
14	ครูไม่สามารถปฏิบัติตามกิจกรรมการสอนที่กำหนดมาให้ใน คู่มือครูแนะแนว	3.03	0.9625
11	เนื้อเรื่องแต่ละกิจกรรมมีลักษณะซ้ำซ้อนและเป็นแนว เดียวกัน น่าเบื่อหน่าย	3.00	0.8519
30	ท่านไม่สามารถเลือกวิธีการสอน โครงการสอนได้อย่าง เป็นอิสระ	3.00	1.1778
3	จุดมุ่งหมายของหลักสูตรกว้างเกินไปปฏิบัติตามได้ยาก	2.96	0.6708
6	เนื้อหาบาง เรื่องซ้ำซ้อนกับวิชาอื่นเช่น ศิลปกรรม สังคม	2.69	0.9622

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหา	$\bar{X}$	SD
10	เนื้อเรื่องตลกซึ้ง เป็นนามธรรมเกินไป ไม่เหมาะกับระดับ ชั้นมัธยมปีที่ 1	2.96	1.0032
38	ห้องเรียนเล็กเกินไป ไม่สามารถบรรจุนักเรียนได้หมดใน ชั่วโมงการสอนกิจกรรมแนะแนว ทำให้เกิดปัญหารุนวาย ในการหาห้องเรียน	2.95	1.5019
9	เนื้อเรื่องในคู่มือแนะแนว ไม่สามารถจัดกิจกรรมการสอนได้ หลายรูปแบบ	2.94	0.9439
8	นักเรียนไม่สามารถนำความรู้ที่ได้จากวิชากิจกรรมแนะแนว ไปใช้ เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน	2.90	0.8792
49	ครูฝ่ายอื่น ๆ และนักเรียนมักจะขอชั่วโมงแนะแนวไปทำ กิจกรรมอื่นทำให้ท่านสอนไม่ทัน	2.90	1.2406
17	นักเรียนมีมากเกินไปจัดกิจกรรมได้ยาก	2.87	1.1179
18	นักเรียนมีมากเกินไปไม่สามารถดูแลให้ความสนใจและ ควบคุมชั้นได้ทั่วถึง	2.87	0.7723
2	หลักสูตรกำหนดจุดมุ่งหมายมากเกินไปสำหรับชั้นมัธยมปีที่ 1 ในห้องเรียนที่ท่านสอน	2.86	0.8264
47	เมื่อท่านมีปัญหาวินิชากิจกรรมแนะแนว ท่านไม่สามารถ ปรึกษาข้อขัดข้องกับผู้บังคับบัญชาและเพื่อนครู	2.86	1.3057

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อที่	ปัญหา	$\bar{X}$	SD
43	ผู้บังคับบัญชาของท่านไม่เข้าใจวิชากิจกรรมแนะแนว	2.81	1.0828
44	ผู้บังคับบัญชาของท่านไม่ให้ความสนใจและสนับสนุนวิชา กิจกรรมแนะแนว	2.78	1.1114
16	ครูไม่สามารถกระตุ้นให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมได้ทุกคน	2.78	1.0285
5	เนื้อหาและกิจกรรมของวิชากิจกรรมแนะแนวในโครงการสอน และคู่มือครูแนะแนวปฏิบัติตามได้ยาก	2.76	0.7870
12	เนื้อเรื่องไม่น่าสนใจเพราะเป็นเรื่องเก่าที่เคยเรียนและ อบรมกันมาแล้วในระดับประถม	2.74	0.9302
39	จัดเวลาในการสอนให้น้อยเกินไปไม่สามารถสอนได้ครบหมด ทุกเนื้อหาที่หลักสูตรกำหนดไว้	2.71	1.1275
40	จัดเวลาแต่ละกิจกรรมให้น้อยไม่สามารถทำการสอนให้แล้ว เสร็จทันภายในเวลา	2.71	1.1275
7	ครูไม่สามารถหาคู่มือเพื่อศึกษาเนื้อเรื่องที่จะนำมาสอนวิชา กิจกรรมแนะแนว	2.68	1.1402
15	ครูไม่สามารถสอนได้ทันตามหลักสูตร	2.67	1.1624
1	ครูไม่มีความเข้าใจในหลักสูตรวิชากิจกรรมแนะแนว	2.62	0.9390
4	คู่มือครูและโครงการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวที่มีอยู่ ไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	2.58	0.8591

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหา	$\bar{X}$	SD
42	ครูสอนวิชากิจกรรมแนะแนวด้วยความเป็นใจ	2.37	0.9881
36	การใช้อุปกรณ์การสอนทำให้เสียเวลาโดยใช่เหตุ	2.31	0.9454

หมายเหตุ ความหมายของค่าความสำคัญของปัญหา ($\bar{X}$)

- 1.00 - 1.49 หมายความว่า มีปัญหาน้อยที่สุด
 1.50 - 2.49 หมายความว่า มีปัญหาน้อย
 2.50 - 3.49 หมายความว่า มีปัญหามาก
 3.50 - 4.49 หมายความว่า มีปัญหา
 4.50 - 5.00 หมายความว่า มีปัญหามากที่สุด

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่า ปัญหาที่ครูแนะแนวประสบจากการสอนวิชา
 กิจกรรมแนะแนวที่มีระดับ "มาก" ซึ่งเรียงตามลำดับข้อความสำคัญ ดังนี้

1. จำนวนครูแนะแนวมีน้อย ทำให้เกิดปัญหาในการจัดสอนวิชากิจกรรมแนะแนว
2. เนื้อหาส่วนใหญ่เป็นนามธรรมทำให้หาอุปกรณ์มาประกอบการสอนได้ยาก
3. โรงเรียนมีห้องเรียนไม่เพียงพอที่จะจัดเป็นห้องสอนกิจกรรมแนะแนวได้โดยเฉพาะ
4. โรงเรียนไม่มีงบประมาณในการจัดหาซื้อและสร้างอุปกรณ์สำหรับวิชากิจกรรมแนะแนว

5. คีษานี เทศก์ ไม่มาติดตามผลการใช้หลักสูตรแนะแนวและไม่ให้คำแนะนำ
ครูจึงขาดที่พึ่งทางวิชาการ

6. ครูมีปัญหาในการติดตามผลงานของนักเรียนที่สอนไปแล้วในแต่ละเรื่อง
แสดงว่าปัญหาที่ครูผู้สอนวิชากิจกรรมแนะแนวประสบอยู่ในอันดับมากมีร้อยละ 12
ปัญหาที่ครูแนะแนวประสบจากการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวในระดับปานกลาง ได้แก่

1. ครูไม่ค่อยมีเวลาสำหรับสอนวิชากิจกรรมแนะแนว เพราะต้องทำหน้าที่บริการ
ท่านอื่น ๆ

2. อุปกรณ์บางอย่าง เป็นปัญหา เพราะต้องใช้เวลามากทำให้สอนเนื้อหา
ไม่ทันใน 1 คาบ

3. ในช่วงเวลาสอน นักเรียนไม่สนใจเนื้อหา แต่ต้องการคุยกับครูแนะแนว
เป็นการระบายความเครียดมากกว่า เช่น อยากรู้นิทาน เรื่องตลก ประสบการณ์

4. ครูแนะแนว ไม่ได้รับการศึกษาและฝึกอบรมเกี่ยวกับการสอนกิจกรรมแนะแนว
จึงขาดทักษะในการสอน

5. เกม และกิจกรรมบางอย่างทำให้นักเรียนส่งเสียงดัง เป็นที่รบกวนชั้นเรียนอื่น
จึงไม่สามารถจัดกิจกรรมนั้นได้

6. อุปกรณ์ที่มีอยู่ ไม่เหมาะสมกับวิธีสอน และเนื้อหาที่กำหนดให้
7. ครูไม่มีเกณฑ์ตัดสินในการสังเกตความก้าวหน้าของนักเรียนแต่ละบุคคล
8. ครูขาดทักษะในการสร้างอุปกรณ์ประกอบการสอน
9. การสังเกตผลงาน ความก้าวหน้าของนักเรียนทั้งชั้นประเมินผลยาก
10. กิจกรรม เกมต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในคู่มือครูแนะแนว นำมาจัดได้ยาก
เพราะไม่มีเวลาในการเตรียมกิจกรรมอุปกรณ์

11. นักเรียนไม่กล้าแสดงออกในการเข้าร่วมกิจกรรมและเกมต่าง ๆ
 12. นักเรียนไม่สนใจในวิชากิจกรรมแนะแนว เพราะเป็นวิชาที่มีความสำคัญน้อย
เนื้อหาคงไม่มีคะแนนให้ และไม่มีการวัดผล
 13. ครูในโรงเรียนของท่านไม่เห็นคุณค่า ประโยชน์ในการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว
และไม่ให้ความร่วมมือ
 14. ครูไม่มีเวลาในการเตรียมการสอนอย่างเพียงพอ
 15. นักเรียนไม่มีแบบเรียนทำให้ครูสอนลำบาก
 16. ขาดทักษะในการใช้อุปกรณ์ประกอบการสอน
 17. วิชากิจกรรมแนะแนวไม่ได้รับการยอมรับจากบุคคลทั่ว ๆ ไปในท้องถิ่นของท่าน
 18. ครูไม่สามารถปฏิบัติตามกิจกรรมการสอนที่กำหนดมาให้ในคู่มือครูแนะแนว
 19. เนื้อเรื่องแต่ละกิจกรรมมีลักษณะซ้ำซ้อนและเป็นแนวเดียวกันน่าเบื่อหน่าย
 20. ท่านไม่สามารถเลือกวิธีสอน โครงการสอนได้อย่างเป็นอิสระ
 21. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรกว้างเกินไป ปฏิบัติตามได้ยาก
 22. เนื้อหาบางเรื่องซ้ำซ้อนกับวิชาอื่น เช่น ศีลธรรม สังคม
 23. เนื้อเรื่องลึกซึ้ง เป็นนามธรรมเกินไป ไม่เหมาะกับระดับมัธยมปีที่ 1
 24. ห้องเรียนเล็กเกินไป ไม่สามารถบรรจุนักเรียนได้หมดในชั่วโมงการสอน
- วิชากิจกรรมแนะแนว ทำให้เกิดปัญหาอุปสรรคในการหาห้องเรียน
25. เนื้อเรื่องในคู่มือครูแนะแนวไม่สามารถจัดกิจกรรมการสอนได้หลายรูปแบบ
 26. นักเรียนไม่สามารถนำความรู้ที่ได้จากวิชากิจกรรมแนะแนวไปใช้เป็นประโยชน์
ในชีวิตประจำวัน
 27. ครูฝ่ายอื่น ๆ และนักเรียน มักจะขอชั่วโมงแนะแนวไปทำกิจกรรมอื่น
ทำให้ท่านสอนไม่ทัน

28. นักเรียนมีมากเกินไปจัดกิจกรรมได้ยาก
29. นักเรียนมีมากเกินไปไม่สามารถดูแลให้ความสนใจและความสุขกันได้ทั่วถึง
30. หลักสูตรกำหนดกิจกรรมมากมายเกินไป สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในท้องถิ่นของท่าน
31. เมื่อท่านมีปัญหาในวิชากิจกรรมแนะแนว ท่านไม่สามารถปรึกษาข้อขัดข้องกับ

ผู้บังคับบัญชา และเพื่อนครู

32. ผู้บังคับบัญชาของท่านไม่เข้าใจวิชากิจกรรมแนะแนว
33. ผู้บังคับบัญชาของท่านไม่ให้ความสนใจและสนับสนุนวิชากิจกรรมแนะแนว
34. ครูไม่สามารถกระตุ้นให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมได้ทุกคน
35. เนื้อหาและกิจกรรมของวิชากิจกรรมแนะแนวในโครงการสอนและคู่มือครูแนะแนว

ปฏิบัติตามได้ยาก

36. เนื้อเรื่องไม่น่าสนใจเพราะเป็นเรื่องเก่าที่เคยเรียนและอบรมกันมาแล้ว

ในระดับประถม

37. จัดเวลาในการสอนให้น้อยเกินไป ไม่สามารถสอนได้ครบหมดทุกเนื้อหาที่หลักสูตรกำหนดไว้

38. จัดเวลาแต่ละกิจกรรมให้น้อยไม่สามารถทำการสอนให้แล้วเสร็จทันภายในเวลา

ในเวลา

39. ไม่สามารถหาคู่มือครูเพื่อศึกษาเนื้อเรื่องที่จะนำมาสอนวิชากิจกรรมแนะแนว
40. ครูไม่สามารถสอนได้ทันตามหลักสูตร
41. ครูไม่เข้าใจหลักสูตรวิชากิจกรรมแนะแนว
42. คู่มือครูแต่ละโครงการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวที่มีอยู่ไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย

ของหลักสูตร

ปัญหาที่จกัว่าอยู่ในระดับปานกลาง มีมากที่สุดคือร้อยละ 84 ของจำนวนข้อปัญหา
ทั้งหมด

ปัญหาที่ครูสอนวิชากิจกรรมแนะแนวประสบอยู่ในระดับน้อยคือ

1. ครูสอนวิชากิจกรรมแนะแนวด้วยความมั่นใจ
2. การใช้อุปกรณ์การสอนทำให้เสียเวลาโดยใช้เหตุ

ปัญหาที่จกัอยู่ในระดับน้อยมีร้อยละ 4

จากตาราง 4 สรุปได้ว่า ปัญหาที่ครูสอนวิชากิจกรรมแนะแนวประสบมีมากที่สุด
ร้อยละ 12 ปานกลางร้อยละ 84 และน้อยร้อยละ 4 แสดงว่าครูสอนประสบปัญหา
อยู่ในระดับปานกลาง

จากการนำข้อมูลจากแบบสอบถาม เรื่องความต้องการของครูแนะแนวมาวิเคราะห์ข้อมูล
ปรากฏดังนี้

ความต้องการของครูแนะแนว

ความต้องการของครูแนะแนว เพื่อดำเนินงานการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวให้มี
ประสิทธิภาพ ครูแนะแนวมีความต้องการด้านต่าง ๆ ดังรายละเอียดในตาราง 5 ซึ่งได้
เรียงลำดับตามค่าความสำคัญของความต้องการ เป็นรายชื่อ ดังนี้

ตาราง 5 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความสำคัญของความต้องการของครูแนะแนวและค่า
ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ข้อ	ความต้องการ	$\bar{X}$	SD
16	ต้องการข้อมูลเกี่ยวกับการอาชีพและการศึกษาต่อของนักเรียน ที่เป็นปัจจุบัน	4.55	0.7668
4	ต้องการอุปกรณ์สื่อการสอน กิจกรรมต่าง ๆ ที่แปลกใหม่ เพื่อช่วยเสริมความน่าสนใจในวิชานี้	4.45	0.7123

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อ	ความต้องการ	$\bar{X}$	SD
8	ต้องการให้มีการอบรมการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว	4.38	0.8593
13	ต้องการข่าวสารจากศูนย์แนะแนวหรือจากฝ่ายแนะแนว ของโรงเรียนอื่น ๆ	4.37	0.8756
7	ต้องการคู่มือครูในการจัดสอนวิชากิจกรรมแนะแนว	4.27	0.7114
5	ต้องการหนังสืออ่านประกอบสำหรับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่อง ที่เรียนในวิชากิจกรรมแนะแนว	4.27	0.7867
17	ต้องการจัดตั้งกลุ่มแนะแนวในกลุ่มโรงเรียน	4.22	0.7281
1	ต้องการให้หลักสูตร เขียนจุดมุ่งหมายให้ชัดเจนและสามารถ ปรับใช้ให้สอดคล้องกับท้องถิ่น	4.2	0.7351
2	ต้องการให้มีเนื้อหาเรื่องแต่ละกิจกรรมมากกว่าหนึ่งเรื่อง เพื่อเลือกใช้ให้เหมาะสมกับสภาพในโรงเรียน	4.17	0.8589
19	ต้องการให้ครูอื่น ๆ เข้าใจบทบาทและหน้าที่ในการสอน วิชากิจกรรมแนะแนวของท่าน	4.16	1.1209
3	เนื้อเรื่องที่กำหนดมาให้ควร เป็นเรื่องที่เหมาะสมกับวัย ของเด็กในสังคมนั้น ๆ	4.14	0.8772
9	ต้องการให้เพิ่มครูแนะแนว	4.14	0.9393
18	ต้องการความช่วยเหลือในค่าน้ำต่าง ๆ จากศึกษานิเทศก์	4.07	0.8800
14	ต้องการให้ผู้บังคับบัญชาสนใจวิชากิจกรรมแนะแนว	4.06	1.2842

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อ	ความต้องการ	$\bar{X}$	SD
11	ต้องการงบประมาณในการจัดกิจกรรมการสอน	3.90	0.4722
6	ต้องการสถานที่สำหรับสอนวิชากิจกรรมแนะแนว	3.78	1.0127
15	ต้องการให้มีการวัดผลและมีเกรดในวิชานี้	3.55	1.2012
12	ต้องการสอนเฉพาะวิชากิจกรรมแนะแนว เพียงวิชาเดียว	3.42	1.3486
10	ต้องการให้เพิ่มคาบเวลาในการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว	2.94	1.1964
20	ต้องการให้ยกเลิกการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว เพราะการสอน หนึ่งคาบนั้นไม่ได้ดีเท่าที่ควร การมุ่งสนใจบริการด้านอื่น ให้มากขึ้นจะดีกว่า	1.79	0.9821

หมายเหตุ ความหมายของค่าความสำคัญของความต้องการ ($\bar{X}$)

- 1.00 - 1.49 หมายความว่า มีความต้องการน้อยที่สุด
- 1.50 - 2.49 หมายความว่า มีความต้องการน้อย
- 2.50 - 3.49 หมายความว่า มีความต้องการปานกลาง
- 3.50 - 4.49 หมายความว่า มีความต้องการมาก
- 4.50 - 5.00 หมายความว่า มีความต้องการมากที่สุด

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า ความต้องการที่ครูแนะแนวต้องการในการสอน
วิชากิจกรรมนั้นมีระดับมากน้อยดังนี้

ความต้องการที่จัดอยู่ในอันดับมากที่สุดมีหนึ่งข้อคือ ต้องการข้อมูลเกี่ยวกับ การอาชีพ
และการศึกษาต่อของนักเรียนที่เป็นปัจจุบัน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 5 ของค่าความต้องการทั้งหมด

ความต้องการที่จัดอยู่ในอันดับ "มาก" ซึ่ง เรียงลำดับความต้องการได้ดังนี้

1. ต้องการอุปกรณ์ สื่อการสอน กิจกรรมต่าง ๆ ที่แปลกใหม่เพื่อช่วยเสริม
ความน่าสนใจในวิชานี้

2. ต้องการให้มีการอบรมการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว

3. ต้องการข่าวสารจากศูนย์แนะแนว หรือจากแนะแนวของโรงเรียนอื่น ๆ

4. ต้องการคู่มือครูในการจัดสอนวิชากิจกรรมแนะแนว

5. ต้องการหนังสืออ่านประกอบสำหรับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนในวิชา

กิจกรรมแนะแนว

6. ต้องการจัดตั้งกลุ่มแนะแนวในกลุ่มโรงเรียน

7. ต้องการให้หลักสูตร เขียนจุดมุ่งหมายให้ชัดเจน และสามารถปรับใช้ให้สอดคล้อง
กับท้องถิ่น

8. ต้องการให้มี เนื้อ เรื่องแต่ละกิจกรรมมากกว่าหนึ่ง เรื่อง เพื่อเลือกใช้ให้
เหมาะสมกับสภาพในโรงเรียน

9. ต้องการให้ครูอื่น ๆ เข้าใจบทบาทและหน้าที่ในการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว
ของท่าน

10. เนื้อ เรื่องที่กำหนดมาให้ควร เป็นเรื่องที่เหมาะสมกับวัยของ เด็กในสังคมนั้น ๆ

11. ต้องการให้เพิ่มครูแนะแนว

12. ต้องการความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ จากศึกษานิเทศก์

13. ต้องการให้ผู้บังคับบัญชาสนใจวิชากิจกรรมแนะแนว
14. ต้องการงบประมาณในการจัดกิจกรรมการสอน
15. ต้องการสถานที่สำหรับสอนวิชากิจกรรมแนะแนว
16. ต้องการให้มีการวัดผลและมีเกรดในวิชานี้

ความต้องการที่จัดอยู่ในอันดับมากนี้คิดเป็นร้อยละ 80 ของค่าความต้องการทั้งหมด

ความต้องการที่จัดอยู่ในระดับปานกลางมีสองข้อ ดังนี้

1. ต้องการสอนเฉพาะวิชากิจกรรมแนะแนว เพียงวิชาเดียว
2. ต้องการให้เพิ่มคาบเวลาในการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว

ค่าความต้องการระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 10 ของค่าความต้องการทั้งหมด

ความต้องการซึ่งจัดอยู่ในระดับน้อยมีเพียงเรื่องเดียวคือ

ต้องการให้ลดการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว เพราะการสอน 1 คาบนั้นไม่ได้ผล

เท่าที่ควร การมุ่งสนใจวิธีการด้านอื่นให้มากขึ้นจะดีกว่า ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 5 ของค่าความต้องการทั้งหมด

จากตาราง 5 แสดงว่าครูผู้สอนวิชากิจกรรมแนะแนวมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุดเพียงร้อยละ 5 ระดับมากร้อยละ 80 ระดับปานกลางร้อยละ 10 และระดับน้อยมีร้อยละ 5 หมายความว่าครูผู้สอนมีความต้องการอยู่ในระดับมาก

การแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 3

เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างของปัญหาในการสอนวิชากิจกรรม
แนะแนวของครูแนะแนวที่มีวุฒิ ประสบการณ์ในการเป็นครู และความรู้ด้านแนะแนวแตกต่างกัน
โดยนำผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 1 และตอนที่ 2 มาจัดเปรียบเทียบกัน ดังนี้

เปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาของครูแนะแนวที่มีวุฒิต่างกัน โดยแบ่ง
ครูแนะแนว เป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มครูแนะแนวที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีลงมา และกลุ่มครูแนะแนว
ที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 6 ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาของครูแนะแนวที่มีวุฒิ
แตกต่างกัน

วุฒิ	ค่าสถิติพื้นฐาน				t
	N	ΣX	$\bar{X}$	s^2	
ต่ำกว่าปริญญาตรี	29	91.5	3.1551724	0.2158187	1.179009
ปริญญาตรีขึ้นไป	96	291.04	3.0316666	0.2528307	

จากตาราง 6 จะเห็นว่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวของ
ครูแนะแนวที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และครูแนะแนวที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป แตกต่างกันอย่าง
ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาในการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวของครูแนะแนว
ที่มีประสบการณ์ในการ เป็นครูต่างกัน โดยแบ่งครูแนะแนว เป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่มีประสบการณ์
เป็นครู 1 - 5 ปี และกลุ่มที่มีประสบการณ์การ เป็นครู 6 ปีขึ้นไป ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 7 ค่าสถิติพื้นฐานและการ เปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาการสอนวิชากิจกรรม
แนะแนวของครูแนะแนวที่มีประสบการณ์การ เป็นครูแตกต่างกัน

ประสบการณ์ ในการ เป็นครู	ค่าสถิติพื้นฐาน				t
	N	ΣX	$\bar{X}$	s^2	
1 - 5 ปี	75	11922	158.96	499.76364	3.4513954**
6 ปีขึ้นไป	50	7205	144.1	638.43877	

** แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 7 จะเห็นว่าครูแนะแนวที่มีประสบการณ์การ เป็นครู 1 - 5 ปี
ประสบปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวโดยเฉลี่ยมากกว่าครูแนะแนวที่มีประ
สการณ์การ เป็นครู 6 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวของครูแนะแนวที่มีความรู้ด้านแนะแนวต่างกัน โดยแบ่งครูแนะแนวเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มที่เคยผ่านการศึกษาด้านแนะแนวเกี่ยวกับการแนะแนวมาแล้ว และกลุ่มที่ไม่ได้ผ่านการศึกษาด้านแนะแนวเกี่ยวกับการแนะแนวมาเลย ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 8 ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวของครูแนะแนวที่มีความรู้ด้านแนะแนวต่างกัน

ความรู้ด้าน การแนะแนว	ค่าสถิติพื้นฐาน				t
	N	Σx	$\bar{x}$	s^2	
เคยศึกษาด้านแนะแนว	91	279.32	3.0694505	0.2779852	0.3360772
ไม่เคยศึกษาด้านแนะแนว	34	103.22	3.0358823	0.1622736	

จากตาราง 8 จะเห็นว่าครูแนะแนวที่เคยศึกษาด้านการแนะแนวมาแล้วกับครูแนะแนวที่ไม่เคยศึกษาด้านการแนะแนวมาเลย ประสบปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว โดยเฉลี่ย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 4

เพื่อแสดงให้เห็นถึงสภาพปัญหาแต่ละประเภทซึ่งครูแนะแนวได้ประสบจากการสอน วิชากิจกรรมแนะแนว โดยจำแนกตามความแตกต่างของ วุฒิ ประสิทธิภาพในการเป็นครู และความรู้ด้านแนะแนว ซึ่งได้แบ่งประเภทของปัญหาเป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและบทเรียน
2. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอน
3. ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนและสถานที่
4. ปัญหาเกี่ยวกับเวลาในการสอน
5. ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากร

ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏดังต่อไปนี้

<u>หมายเหตุ</u> ความหมายของค่าความสำคัญของปัญหา ($\bar{x}$)	
1.00 - 1.49	หมายความว่า มีปัญหาน้อยที่สุด
1.50 - 2.49	หมายความว่า มีปัญหาน้อย
2.50 - 3.49	หมายความว่า มีปัญหามากกลาง
3.50 - 4.49	หมายความว่า มีปัญหาชาก
4.50 - 5.00	หมายความว่า มีปัญหามากที่สุด

ปัญหาแต่ละประเภทในการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว

ในการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว ครูแนะแนวได้ประสบปัญหาในแต่ละประเภท ดังปรากฏในตาราง 9, 10, 11, 12, 13 และ 14 ซึ่งได้เรียงลำดับตามค่าความสำคัญของปัญหาเป็นรายประเภท ดังนี้

ตาราง 9 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความสำคัญของประเภทปัญหา ($\bar{X}$) ของครูแนะแนว
ที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี

ลำดับที่	ประเภทปัญหา	ค่าความสำคัญของปัญหา ($\bar{X}$)
3	ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนและสถานที่	3.4181033
5	ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากร	3.3141762
2	ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอน	3.1302681
4	ปัญหาเกี่ยวกับเวลาในการสอน	3.0574712
1	ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและบทเรียน	2.9224137

จากตาราง 9 แสดงให้เห็นว่าครูแนะแนวประสบปัญหาอยู่ระดับปานกลาง

ตาราง 10 แสดงผลการวิเคราะห์หาความสำคัญของปัญหา ($\bar{X}$) ของครูแนะแนว
ที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป

ส.ท	ประเภทปัญหา	ค่าความสำคัญของปัญหา ($\bar{X}$)
3	ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนและสถานที่	3.1614582
2	ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอน	3.1452546
4	ปัญหาเกี่ยวกับเวลาในการสอน	2.9756944
5	ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากร	2.9398147
1	ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและบทเรียน	2.7864583

จากตาราง 10 แสดงให้เห็นว่าครูแนะแนวประสบปัญหาอยู่ระดับปานกลาง

ตาราง 11 แสดงผลการวิเคราะห์หาความสำคัญของปัญหา ($\bar{X}$) ของครูแนะแนว
ที่มีประสบการณ์การเป็นครู 1 - 5 ปี

ส.ท	ประเภทปัญหา	ค่าความสำคัญของปัญหา ($\bar{X}$)
3	ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนและสถานที่	3.3033332
2	ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอน	3.2585185
5	ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากร	3.1629628
4	ปัญหาเกี่ยวกับเวลาในการสอน	3.1112
1	ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและบทเรียน	3.0045

จากตาราง 11 แสดงให้เห็นว่าครูแนะแนวประสบปัญหาอยู่ระดับปานกลาง

ตาราง 12 แสดงผลการวิเคราะห์หาความสำคัญของปัญหา ($\bar{X}$) ของครูแนะแนว
ที่ประสบการณ์ในการเป็นครู 6 ปีขึ้นไป

ลำดับที่	ประเภทปัญหา	ค่าความสำคัญของปัญหา ($\bar{X}$)
3	ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนและสถานที่	3.0775
2	ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอน	2.9667
5	ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากร	2.8223
4	ปัญหาเกี่ยวกับเวลาในการสอน	2.82
1	ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและบทเรียน	2.5383333

จากตาราง 12 แสดงให้เห็นว่าครูแนะแนวประสบปัญหาอยู่ระดับปานกลาง

ตาราง 13 แสดงผลการวิเคราะห์หาความสำคัญของปัญหา ($\bar{X}$) ของครูแนะแนว
ที่เคยศึกษาอบรมความรู้ทางแนะแนวมามาก่อน

ลำดับที่	ประเภทปัญหา	ค่าความสำคัญของปัญหา ($\bar{X}$)
3	ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนและสถานที่	3.1868131
2	ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอน	3.1294261
4	ปัญหาเกี่ยวกับเวลาในการสอน	3.054945
5	ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากร	3.030525
1	ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและบทเรียน	2.8498168

จากตาราง 13 แสดงให้เห็นว่าครูแนะแนวประสบปัญหาอยู่ระดับปานกลาง

ตาราง 14 แสดงผลการวิเคราะห์หาความสำคัญของปัญหา ($\bar{X}$) ของครูแนะแนว
ที่ไม่เคยศึกษาอบรมความรู้ด้านแนะแนวมาก่อน

ร ที่	ประเภทปัญหา	ค่าความสำคัญของปัญหา ($\bar{X}$)
3	ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนและสถานที่	3.3125
2	ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอน	3.1748365
5	ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากร	2.9836601
4	ปัญหาเกี่ยวกับเวลาในการสอน	2.8334
1	ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและบทเรียน	2.70834

จากตาราง 14 แสดงให้เห็นว่าครูแนะแนวประสบปัญหาอยู่ระดับปานกลาง

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาปัญหาที่ครูแนะแนว ทั่วประเทศจากการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตร พุทธศักราช 2521
2. เพื่อทราบความคิดเห็นและความต้องการ ของครูแนะแนวต่อการจัดสอน วิชากิจกรรมแนะแนวตามหลักสูตร พุทธศักราช 2521

สมมติฐานการศึกษาค้นคว้า

ครูแนะแนวที่มีวุฒิ ประสบการณ์การ เป็นครู และความรู้ด้านแนะแนว แตกต่างกัน จะมีปัญหาในการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วยครูแนะแนวที่สอนวิชากิจกรรมแนะแนว ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 7 ปีการศึกษา 2524 จำนวน 125 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษานี้ เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถามปัญหาที่ ทั่วประเทศจากการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของครูแนะแนวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

แบบสอบถามแบ่ง เป็น 3 ตอน ตอนที่ 1 เกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม
ตอนที่ 2 ถามเกี่ยวกับปัญหาที่ได้ประสบจากการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
แบ่ง เป็น 6 ด้าน ดังนี้

ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรพุทธศักราช 2521

ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชากิจกรรมแนะแนว

ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอนและการประเมินผล

ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนและสถานที่

ปัญหาเกี่ยวกับเวลาในการสอน

ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากร

รวมทั้งสิ้น 50 ข้อ

ตอนที่ 3 ถามเกี่ยวกับความต้องการของครูแนะแนวในการจัดสอนวิชากิจกรรมแนะแนว
จำนวน 20 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามจำนวน 100 ฉบับ ทางไปรษณีย์ ให้แก่ผู้บริหารโรงเรียน
เพื่อแจกจ่ายแก่ครูแนะแนวและอำนวยความสะดวกในการส่งแบบสอบถามกลับทางไปรษณีย์

อีกจำนวน 50 ฉบับ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปสอบถามจากครูแนะแนวที่เป็น
กลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง แล้วรวบรวมแบบสอบถามกลับมาตรวจสอบความสมบูรณ์ เพื่อ
ทำการวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้คำนวณเพื่อหาสิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. หาค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาที่ครูแนะแนวได้ประสบเป็นรายข้อ
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวของครูแนะแนวตามตัวแปรวุฒิ ประสบการณ์การเป็นครู และความรู้ด้านแนะแนว โดยใช้ $t - test$

สรุปผลของการศึกษาค้นคว้า

1. สถานภาพของครูแนะแนว ครูแนะแนวที่ตอบแบบสอบถามมีจำนวน 125 คน เป็นชาย 56 คน หญิง 69 คน ครูแนะแนวส่วนมากมีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป คือร้อยละ 76.8 มีครูแนะแนวที่มีวุฒิปริญญาโท จำนวน 2 คน ครูแนะแนวที่รับราชการครูมาแล้ว 6 ปีขึ้นไป มี 40 คน ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 1 - 5 ปี คือร้อยละ 60 ครูแนะแนวส่วนใหญ่เคยศึกษาและอบรมความรู้ด้านแนะแนวมาแล้ว คือร้อยละ 72.8 มีเพียง 27.2 % เท่านั้นที่ไม่เคยผ่านการศึกษอบรมความรู้ด้านแนะแนวมาก่อน

จากข้อเท็จจริงจะเห็นได้ว่าครูแนะแนวในเขตการศึกษา 7 ยังมีจำนวนน้อย และครูแนะแนวส่วนใหญ่ยังต้องสอนวิชาสามัญอื่น ๆ อีกด้วย และต้องเตรียมการสอนหลายวิชาซึ่งเป็นภาระที่หนักเกินไป อาจทำให้การเตรียมการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวไม่พร้อมเท่าที่ควร และส่งผลทำให้เกิดปัญหาในการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวได้ บางโรงเรียนมีครูแนะแนวเพียงคนเดียวต้องรับหน้าที่สอนวิชากิจกรรมแนะแนวทุกชั้นและต้องทำหน้าที่บริการแนะแนวค่านอื่น ๆ อีกด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้ครูแนะแนวจึงใช้วิธีสอนวิชากิจกรรมแนะแนวโดยจัดการวางสอนให้หลาย ๆ ห้องเรียนวิชากิจกรรมแนะแนวในคาบตรงกันแล้วจัดให้เรียนรวมกันในห้องประชุม หรือห้องขนาดใหญ่ ซึ่งลักษณะการจัดการสอนแบบนี้ทำให้ความคุ้นเคยกับครูและเนื้อหาไม่ทั่วถึง การจัดกิจกรรมก็เป็นไปอย่างลำบาก วุ่นวาย เมื่อจัดกิจกรรมหรือเกมลำบากแล้วครูก็จะหลีกเลี่ยงการจัดกิจกรรมนั้น มาสอนโดยการบรรยายแทน ซึ่งการสอนโดยการบรรยายนี้เป็นการสอนที่ไม่เหมาะกับวิชากิจกรรมแนะแนว เพราะวิชากิจกรรมแนะแนวมีจุดมุ่งหมายให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมเพื่อให้เกิดประสบการณ์ และการพัฒนาในกิจกรรมกลุ่มซึ่งจะเป็นผลให้นักเรียนรู้จักและเข้าใจตนเอง เกิดแนวคิดเพื่อปรับปรุงพฤติกรรมและบุคลิกภาพ ขณะเดียวกันก็รู้จักและเข้าใจผู้อื่นได้ มองเห็นปัญหาและเลือกทางแก้ไขได้ ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายของวิชากิจกรรมแนะแนวนี้ แต่การสอนโดยการบรรยายผู้เรียนก็ไม่มีโอกาสร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้ไม่เป็นไปตามกระบวนการของวิชานี้ และไม่บรรลุจุดประสงค์ของวิชากิจกรรมแนะแนวได้

จากการศึกษาเปรียบเทียบปัญหาของครูแนะแนวที่มีวุฒิ ประสบการณ์การเป็นครู และความรู้ด้านแนะแนวต่างกัน ปรากฏผลดังนี้

ในก้านวุฒิ ครูแนะแนวที่จบปริญญาตรีมี 96 คน ส่วนครูแนะแนวที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีเพียง 29 คน ซึ่งแสดงว่าสถานภาพทางวุฒิของครูแนะแนวในเขต 7 มีวุฒิปริญญาตรีมากกว่าครูแนะแนวที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี จากการเปรียบเทียบตามตาราง 6 ปรากฏว่า ครูแนะแนวที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป กับครูแนะแนวที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ประสบปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลของการวิจัย ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

ที่ทิ้งไว้ว่า "ครูแนะแนวที่มีวุฒิปริญญาตรีกับครูแนะแนวที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ประสบปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวต่างกัน" ทั้งนี้อาจเป็นเพราะลักษณะของปัญหาเกิดจากสภาพทั่วไปของการจัดการศึกษาในโรงเรียน เช่น ไม่มีสถานที่สำหรับสอนวิชากิจกรรมแนะแนว โดยเฉพาะ จำนวนครูแนะแนวมีไม่เพียงพอ ขาดอุปกรณ์ประกอบการสอน ซึ่งปัญหาเหล่านี้จะก่อให้เกิดความร่วมมือจากฝ่ายบริหารจึงจะสามารถแก้ปัญหาได้

ในด้านการประกอบการเป็นครู ครูแนะแนวที่เป็นครูมาแล้ว 1 - 5 ปี มี 75 คน ส่วนครูแนะแนวที่เป็นครูมาแล้ว 6 ปีขึ้นไป มี 50 คน แสดงว่าสถานภาพทางประกอบการเป็นครูของครูแนะแนวในเขต 7 มีประสบการณ์การเป็นครู 1 - 5 ปี มากกว่าครูแนะแนวที่มีประสบการณ์การเป็นครู 6 ปีขึ้นไป

จากการเปรียบเทียบตามตาราง 7 ปรากฏว่า ครูแนะแนวที่มีประสบการณ์การเป็นครู 1 - 5 ปี ประสบปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว มากกว่าครูแนะแนวที่มีประสบการณ์การเป็นครู 6 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ทิ้งไว้ว่า "ครูแนะแนวที่มีประสบการณ์การเป็นครู 1 - 5 ปี กับครูแนะแนวที่มีประสบการณ์การเป็นครู 6 ปีขึ้นไป ประสบปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวต่างกัน" และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จรัส สุขทองวารี (จรัส สุขทองวารี 2519 : 74) ที่พบว่า ครูแนะแนวที่มีประสบการณ์ในการแนะแนวมานาน ประสบปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานแนะแนวน้อยกว่าครูแนะแนวที่มีประสบการณ์ในการทำงานแนะแนวนาน้อย และสอดคล้องกับความเห็นของ กอตเตล และดาวน์ (Cottle and Downie. 1960 : 7) ที่กล่าวว่า ปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ครูแนะแนวประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานคือ ประสบการณ์ในการทำงานของครูแนะแนว ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าผู้มีประสบการณ์มากย่อมได้เปรียบผู้มีประสบการณ์น้อย เพราะผู้มีประสบการณ์มากมีข้อมูลอยู่มาก เคยผ่านปัญหามาแล้วย่อมเห็นปัญหาและเลือกทางแก้ไขปัญหาได้มากกว่า แสดงว่าประสบการณ์ในการสอนวิชาทั่วไป มีผลต่อการนำมาใช้ช่วยสอนวิชากิจกรรมแนะแนวได้

ในด้านความรู้เกี่ยวกับการแนะแนว มีครูแนะแนวที่เคยอบรมการแนะแนว และ
ศึกษาวิชาการแนะแนวมาแล้ว 91 คน ส่วนครูแนะแนวที่ไม่เคยศึกษาและอบรมด้านการแนะแนว
มาก่อนมีเพียง 34 คน ซึ่งแสดงว่าสถานภาพทางความรู้ด้านแนะแนวของครูแนะแนวในเขต 7
เคยศึกษาอบรมและมีความรู้ด้านแนะแนวมากกว่าครูแนะแนวที่ไม่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนว
มาก่อน

จากการเปรียบเทียบกันตามตาราง 8 ปรากฏว่า ครูแนะแนวที่เคยศึกษาอบรม
ด้านการแนะแนวมา กับครูแนะแนวที่ไม่เคยศึกษาอบรมด้านการแนะแนวมาก่อน ได้ประสบ
ปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลของการวิจัยไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน
ที่ตั้งไว้ว่า "ครูแนะแนวที่มีความรู้ศึกษาอบรมด้านการแนะแนวมา กับครูแนะแนวที่ไม่มีความรู้
ไม่ได้ศึกษาอบรมด้านการแนะแนวมาก่อน ประสบปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวต่างกัน "
ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าขณะนี้สถาบันการศึกษาที่มีครูแนะแนวหรือเปิดหลักสูตรการแนะแนว
เบื้องต้น และหน่วยงานที่จัดอบรมครูแนะแนวเหล่านั้นได้เปิดสอนและอบรมวิชาการแนะแนว
ต่าง ๆ เท่านั้น ยังไม่มีสถาบันหรือหน่วยงานแห่งใด สอนหรือเปิดอบรมวิชาการศึกษา
กิจกรรมแนะแนวเลย ทำให้ครูแนะแนวไม่มีความรู้ด้านการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวนี้
จึงทำให้ประสบปัญหาไม่แตกต่างจากครูที่ไม่มีความรู้ศึกษาอบรมด้านการแนะแนวมาก่อน

2. สภาพปัญหาที่ครูแนะแนวโดยส่วนรวมทั้งหมดประสบจากการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวและความต้องการของครูแนะแนว

ก. สภาพปัญหา ครูแนะแนวส่วนใหญ่ประสบปัญหาจากการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว ดังนี้

1. จำนวนครูแนะแนวน้อย ทำให้รับภาระมาก
2. เนื้อหาของวิชากิจกรรมแนะแนวส่วนใหญ่เป็นนามธรรม ทำให้หาอุปกรณ์มาประกอบการสอนได้ยาก
3. โรงเรียนมีห้องเรียนไม่เพียงพอที่จะจัดเป็นห้องสอนกิจกรรมแนะแนวได้โดยเฉพาะ
4. โรงเรียนไม่มีงบประมาณจัดหาซื้อสร้างอุปกรณ์สำหรับวิชากิจกรรมแนะแนว
5. ศึกษานิเทศก์ไม่มาติดตามผลการใช้หลักสูตรแนะแนว และไม่ให้ความสำคัญครูจึงขาดกำลังใจทางวิชาการ

ข. ความต้องการของครูแนะแนว

1. ต้องการข้อมูลเกี่ยวกับการอาชีพและการศึกษาของนักเรียนที่เป็นปัจจุบัน
2. ต้องการอุปกรณ์สื่อการสอนกิจกรรมต่าง ๆ ที่แปลกใหม่ เพื่อช่วยเสริมความน่าสนใจในวิชา
3. ต้องการให้มีการอบรมการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว
4. ต้องการข่าวสารจากศูนย์แนะแนวหรือจากแนะแนวของโรงเรียนอื่น ๆ และจัดตั้งกลุ่มแนะแนวในกลุ่มโรงเรียน
5. ต้องการคู่มือครูในการจัดสอนวิชากิจกรรมแนะแนว และหนังสืออ่านประกอบสำหรับนักเรียน
6. ต้องการให้หลักสูตรเขียนจุดมุ่งหมายให้ชัดเจนและสามารถปรับใช้ให้สอดคล้องกับท้องถิ่น

ครูแนะแนวยังต้องการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวนี้อีกต่อไป

3. สภาพปัญหาแต่ละประเภทที่ครูแนะแนวประสบจากการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว โดยจำแนกตามความแตกต่างของวุฒิ ประสบการณ์ในการเป็นครู และความรู้ด้านแนะแนว ซึ่งเรียงลำดับตามความสำคัญของปัญหา ปรากฏดังต่อไปนี้

สภาพปัญหาแต่ละประเภทของครูแนะแนวที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ประสบจากการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว

1. ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนและสถานที่
2. ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากร
3. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอน
4. ปัญหาเกี่ยวกับเวลา
5. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและบทเรียน

สภาพปัญหาแต่ละประเภทของครูแนะแนวที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป ประสบจากการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว

1. ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนและสถานที่
2. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอน
3. ปัญหาเกี่ยวกับเวลา
4. ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากร
5. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและบทเรียน

สภาพปัญหาแต่ละประเภทของครูแนะแนวที่มีประสบการณ์การเป็นครู 1 - 5 ปี ประสบจากการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว

1. ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนและสถานที่
2. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอน
3. ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากร
4. ปัญหาเกี่ยวกับเวลา
5. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและบทเรียน

สภาพปัญหาแต่ละประเภทของครูแนะแนวที่มีประสบการณ์การเป็นครู 6 ปีขึ้นไป
 ประสพจากการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว

1. ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนและสถานที่
2. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอน
3. ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากร
4. ปัญหาเกี่ยวกับเวลา
5. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและบทเรียน

สภาพปัญหาแต่ละประเภทของครูแนะแนวที่เคยศึกษารอบรรณความรู้ด้านแนะแนว
 มาก่อน ประสพจากการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว

1. ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนและสถานที่
2. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอน
3. ปัญหาเกี่ยวกับเวลา
4. ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากร
5. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและบทเรียน

สภาพปัญหาแต่ละประเภทของครูแนะแนวที่ไม่เคยศึกษารอบรรณความรู้ด้านแนะแนว
 มาก่อน ประสพจากการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว

1. ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนและสถานที่
2. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอน
3. ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากร
4. ปัญหาเกี่ยวกับเวลา
5. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและบทเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทางการศึกษา

1.1 ปัญหาของครูแนะแนวที่ประสบมากที่สุด จำนวนครูแนะแนวน้อย หากอุปสรรคมาประกอบการสอนได้ยาก ไม่มีห้องเรียนสอนเฉพาะวิชากิจกรรมแนะแนว โรงเรียนไม่มีงบประมาณให้ และขาดทั้งทางวิชาการ

1.2 เพื่อช่วยเหลือครูแนะแนวที่ประสบปัญหาตามข้อ 1.1 ควรดำเนินการ ดังนี้

1.2.1 ผู้บริหารโรงเรียนควรพิจารณาขอเพิ่มจำนวนครูแนะแนว ให้มากขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับจำนวนของนักเรียน หรือผู้บริหารโรงเรียน อาจขอจาก ครูในโรงเรียนที่อาสาสมัครและมีความสนใจงานแนะแนวแล้วแต่งตั้งให้เป็นครูแนะแนว พร้อมกับพิจารณาจัดงบประมาณให้ จัดหาห้องเรียนให้โดยเฉพาะ พิจารณาให้สอนวิชาอื่น ที่เคยสอนอยู่ให้น้อยลง หรือไม่ต้องสอนวิชาสามัญอื่นเลย ทำงานเฉพาะจัดบริการแนะแนว และสอนวิชากิจกรรมแนะแนวเท่านั้น แต่ทั้งนี้ต้องอยู่ในดุลยพินิจของผู้บริหารของโรงเรียนนั้น ๆ เพื่อความเหมาะสมเฉพาะแต่ละโรงเรียนไป

1.2.2 ครูแนะแนวเองควรจัดเตรียมอุปกรณ์ไว้อย่างพร้อมเพียง โดยการจัดซื้อหรือทำขึ้น เปิดทำอุปกรณ์การสอนที่แปลกใหม่น่าสนใจ เพื่อเพิ่มความสนใจ ในวิชานี้ และควรเตรียมการสอนให้พร้อม ครูแนะแนวควรมีการติดต่อกันภายในกลุ่ม โรงเรียนหรือกลุ่มอื่น

1.2.3 หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ศูนย์แนะแนว กองแนะแนว การศึกษาและอาชีพ หน่วยงานในเทศบาล ควรดำเนินการเปิดอบรมครูแนะแนว ครู และ ผู้บริหารโรงเรียนให้มีความรู้ความเข้าใจในงานด้านนี้ และเผยแพร่ข้อมูลทางการศึกษาและ อาชีพให้ทุกโรงเรียน

1.2.4 สถาบันผลิตครูแนะแนว หรือเปิดหลักสูตรการแนะแนว
เบื้องต้นให้แก่ นักศึกษาคู การจัดสอนและฝึกให้เรียนรู้วิชา "การสอนวิชากิจกรรมแนะแนว"
กาย

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

2.1 เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ เป็นการเริ่มการสำรวจปัญหาในการสอน
วิชากิจกรรมแนะแนวและเปรียบเทียบสภาพปัญหาที่ครูแนะแนวได้ประสบมา ต่อไปควรทดลอง
การสอนวิชากิจกรรมแนะแนวด้วยวิธีต่าง ๆ เพื่อนำมาพัฒนาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวให้
ได้ดียิ่งขึ้น

2.2 การศึกษาค้นคว้า ได้ศึกษาเฉพาะเขตการศึกษา 7 เท่านั้น ควรมี
การศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร และเขตอื่น ๆ ต่อไป แล้วนำมาสรุปรวมเพื่อพิจารณา
เตรียมการแก้ไขต่อไป

2.3 การวิจัยครั้งต่อไป ควรเพิ่มตัวแปรเพื่อเปรียบเทียบให้มากกว่านี้
เช่น เพศ อายุ และประสบการณ์ในการทำงานแนะแนว เพราะจะได้เห็นความแตกต่าง
ระหว่างตัวแปรใดกว้างขวางยิ่งขึ้น.

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กองวิจัยทางการศึกษา, กรมวิชาการ การสำรวจปัญหาและทัศนคติของครูที่มีต่อการใช้
นวัตกรรมการเรียนการสอน โรงพิมพ์การศาสนา 2518, 102 หน้า
- จรัส สุขทองวารี การศึกษาปัญหาในการจัดบริการแนะแนวของโรงเรียนมัธยมศึกษาใน
กรุงเทพมหานคร ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 2519, 74 หน้า อักสำเนา
- จำเนียร ไชยธวัช เทคนิคการแนะแนว โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง พระนคร
 2519
- เจนิชัย อุบตพงษ์ การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเลือกเรียนต่อของนักเรียน
และบทบาทของโรงเรียนในการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมจังหวัดชัยนาท ปรินทิพนิพนธ์
 กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2511, 104 หน้า อักสำเนา
- บุญกอบ เกตะวันดี ทัศนคติของครูต่อนักเรียน ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
 ประสานมิตร 2505, 80 หน้า อักสำเนา
- บุญเกิด ศรหาเวช การสำรวจสถานภาพความต้องการในการใช้สื่อการสอนของอาจารย์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2520
- บันลือ พฤษะวัน การประถมศึกษา ไทยวัฒนาพานิช 2519, 227 หน้า
- ประเสริฐ วิเศษกิจ การจัดการเรียนการสอนในชั่วโมงแนะแนว เอกสารประกอบ
 การอบรมแนะแนวมัธยม 2524, หน้า 2 อักสำเนา
- พนัส หันนาสินทร์ หลักการบริหารโรงเรียน โรงพิมพ์วัฒนาพานิช 2512, 60 หน้า
- พิไล เข้มงามเหื้อ แต่ละคณะ คู่มือครูวิชาการกรมสำรวจ พิมพ์ที่โรงพิมพ์สาธิต
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521, 128 หน้า

มัทนา ปิยะมาตา การสำรวจคุณลักษณะของครูในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปรินทิพย์ กศ.ม.

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2511, 133 หน้า อักสำเนา

มัลลวี หอสมุดกล ขวัญของครูแนะแนวโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดโรงเรียนรัฐบาล

กรมสามัญศึกษา ปรินทิพย์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2520, 58 หน้า อักสำเนา

ลวัน สายยศ และอังคณา สายยศ สถิติวิทยาทางการศึกษา วัฒนาพานิช 2522, 286 หน้า

วิชาการ, กรม คู่มือการแนะแนว โรงพิมพ์คุรุสภา 2521, 118 หน้า

วีระชาติ แก้วไสย องค์ประกอบที่ส่งผลต่อความพึงพอใจและความไม่พึงพอใจในการปฏิบัติงาน

ของครูโรงเรียนประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ ปรินทิพย์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 95 หน้า อักสำเนา

วิลิต แพงคำ การศึกษาความเห็นของผู้ปฏิบัติงานแนะแนวและนิสิตสาขาการแนะแนวต่อลักษณะ

สำคัญทางทัศนคติ ความรู้และความสามารถของผู้ให้คำปรึกษา ปรินทิพย์ กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2519, 94 หน้า อักสำเนา

วราณี ชนวนิช งานแนะแนวของโรงเรียน" วารสารแนะแนว 72 : 30 - 39

ธันวาคม 2523

สามัญศึกษา, กรม หน่วยศึกษานิเทศก์ คู่มือแนะแนว ม.1 สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช 176 หน้า

สุกัญญา ชาริวรรณ และคณะ หลักการสอนและเตรียมประสบการณ์ภาคปฏิบัติ (การศึกษา 131)

เฉลิมชัยการพิมพ์ 2520, 274 หน้า

สุชาติ ธีรวัฒน์ "การจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย" วารสารแนะแนว

29 - 30 : 58 - 61 ตุลาคม 2516 - มกราคม 2517

สุนทร สุนันท์ชัย "การส่งเสริมความรู้ของครู" คู่มือครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษา

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา 2517, 225 หน้า

สวัสิทธิ์ สุวรรณอักษร และคณะ การจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน โรงพิมพ์เจริญพัฒน์

2522, 258 หน้า

อาภา เสงี่ยมสวัสดิ์ การศึกษาดังสุตรมัธยมศึกษา "คู่มือวิชาการศึกษา 321"

เอกสารประกอบการสอน ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2524

Acree Nathan E., and Marguis, Benjamin. "Counseling in the Secondary Schools of Tennessee," The Personnel and Guidance Journal. 36 : 279 - 281, December, 1957.

Alexander & Halverson. Effective Teaching in Secondary Schools. Holt Rinehart and Winston, New York, 1963. 564 p.

Andrew, Dean C. and Willy, Ray Deverl. Administration and Organisation of the Guidance Program. Harper & Brother, New York, 1958. 136 - 201 pp.

Best, John W. Research in Education. Prentice - Hall, Englewood Cliffs, New Jersey, 1959. 320 p.

Burton, William H. and Bruckner, Leo J. Supervision A Social Process. Appleton - Century Crafts, New Yorks, 1955. 715 p.

Cottle, M.C. and Downie, N.M. Procedures and Preapration for Counseling. Prentice - Hall Inc., New Jersey, 1960. 330 p.

Georgiades, Zenon E. "Establishment of Guidances Service in Developing Countries with Special Emphasis on a Guidance Program for the Secondary School in Cyprus," Dissertation Abstract. 27 : 628 A, September, 1966.

Glasson, Maurice A. "An Analysis of Guidance Organization and Services in the Commisioned Junior High School of India," Thesis Abstract Studies in Education 1953. No.5, 1954, 113 - 119 p.

Jansen, David G., Robb, George P. and Bank, Edward. "Characteristics of High Rated and Row Rated Master's Degree Candidates in Counsling in Guidance," Counselor Education and Supervision 9 : 162 - 170 pp.

Shigley, E. Harold. "An Evaluation of Student Personel Service at Marion College," Thesis Abstract Series. Studies in Education 1958, School of Education Indiana University No.10, 1959, 273 - 281 pp.

Willgoose, Carl E. The Curriculum in Physical Education.
New Jersey, Prentice, Inc., 1974. 386 p.

Wogaman Maurice A. "An Analysis of Guidance Organization and
Services in Selected Junior High School in the State of Ohio,"
Thesis Abstract Series. Studies in Education 1955, No.7,
373 - 379 pp.

ภาคผนวก

(ครุฑ)

ที่ พม.1007/0103

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

มกราคม 2525

เรื่อง ขออนุญาตออกร่าง

เรียน ผู้อำนวยการ, อาจารย์ใหญ่โรงเรียน

บัณฑิตวิทยาลัย ขอรับรองว่า นายสมพร นาคนาสินทร์ เป็นนิสิตระดับปริญญาโท
วิชาเอกการแนะแนว ชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

นิสิตผู้นี้ต้องการมาติดต่อเพื่อขอความสะดวกในการศึกษาค้นคว้า เพื่อทำวิทยานิพนธ์
เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตร
พุทธศักราช 2521 ของครูแนะแนวในเขต 7

ทั้งนี้อยู่ในความควบคุมดูแลของ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมควร อภัยพันธุ์ ประธาน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ บุษกร เพชรวิวรรณ กรรมการ

สิ่งที่นิสิตขอขออนุญาตคือ ขอความร่วมมือในการ เก็บแบบสอบถามจากครูแนะแนวใน
โรงเรียน เพื่อเป็นข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัยจะรู้สึกเป็นพระคุณอย่างสูง ในความช่วยเหลืออันเกราะที่ใด ๆ ที่ท่าน
จะโปรดให้แก่นิสิตผู้นี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

กานดา ณ ถลาง

(ศาสตราจารย์ กานดา ณ ถลาง)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 3919864

ข้าพเจ้า นายสมพร นาคนาคินทร์ นิสิตปริญญาโท มศว.ประสานมิตร สาขา
การแนะแนว กำลังทำการวิจัยเกี่ยวกับ "ปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ของครูแนะแนว เขต 7" มีความประสงค์จะขอทำการเก็บข้อมูลปัญหาและความต้องการใน
การสอนวิชากิจกรรมแนะแนว เพื่อใช้ในการวิจัย จึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่าน กรุณา
ตอบแบบสอบถามที่ส่งมาให้ฉบับนี้

การตอบแบบสอบถามนี้จะมีค่าอธิบายกำกับไว้ทุกขั้นตอนตามลำดับ

แบบสอบถามฉบับนี้มี 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นเรื่องส่วนตัวของท่าน

ตอนที่ 2 (ชุดที่ 1) เป็นเรื่องเกี่ยวกับปัญหาในการสอน

ตอนที่ 3 (ชุดที่ 2) เป็นเรื่องเกี่ยวกับความต้องการ

อนึ่ง ในการตอบแบบสอบถามของท่านนี้ จะไม่มีผลเสียต่อท่านในทางใดทั้งสิ้น
และท่านจะเป็นผู้หนึ่งซึ่งได้ให้ความร่วมมืออันเป็นประโยชน์ต่อการแนะแนวและทางการศึกษา
ขอขอบคุณในความร่วมมือเป็นอย่างยิ่ง.

(สมพร นาคนาคินทร์)

นิสิตปริญญาโทสาขาการแนะแนว

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

หมายเหตุ หักสูตรในที่นี้หมายถึง หักสูตรวิชาแนะแนว เท่านั้น มิได้รวมถึงหักสูตร
วิชาอื่น ๆ ทั้งหมด

ตอนที่ 1

ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม โปรดขีดเครื่องหมาย ✓
ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง

1. วุฒิ

☐ต่ำกว่าปริญญาตรี☐ปริญญาตรีขึ้นไป

2. ประสบการณ์ในการรับราชการครู

☐ 1 - 5 ปี☐ 6 ปีขึ้นไป

3. ความรู้ด้านแนะแนว

☐ เคยผ่านการศึกษาดูงานเกี่ยวกับการแนะแนวมาแล้ว☐ ไม่ได้ผ่านการศึกษาดูงานเกี่ยวกับการแนะแนวมาก่อน

ชุดที่ 1

ท่านประสบปัญหาในการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวชั้นมัธยมปีที่ 1 ในเรื่องต่อไปนี้เพียงใด
ขอให้ท่านขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างแต่ละข้อ ให้ตรงกับระดับปัญหาที่ท่านประสบ

ข้อที่	ปัญหา	ท่านประสบปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	(ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรพุทธศักราช 2521)					
1	ท่านไม่มีความเข้าใจในหลักสูตรวิชากิจกรรมแนะแนว					
2	หลักสูตรกำหนดจุดมุ่งหมายมากเกินไป สำหรับชั้นมัธยมปีที่ 1 ในท้องถิ่นของท่าน					
3	จุดมุ่งหมายของหลักสูตรกว้างเกินไป ปฏิบัติตามได้ยาก					
4	คู่มือครูและโครงการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวที่มีอยู่ไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร					
5	เนื้อหาและกิจกรรมของวิชากิจกรรมแนะแนวในโครงการสอน และคู่มือครูแนะแนว ปฏิบัติตามได้ยาก					
	(ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชากิจกรรมแนะแนว)					
6	เนื้อหาบางเรื่องซ้ำซ้อนกับวิชาอื่นเช่น คีธรรมสังคม					
7	ท่านไม่สามารถหาคู่มือ เพื่อศึกษาเนื้อเรื่องที่จะนำมาสอนวิชากิจกรรมแนะแนว					

ข้อที่	ปัญหา	ท่านประสบปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
8	นักเรียนไม่สามารถนำความรู้ที่ได้จากกิจกิจกรรม แนะแนว ไปใช้ เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน					
9	เนื้อเรื่องในคู่มือครูแนะแนว ไม่สามารถจัดกิจกรรม การสอนได้หลายรูปแบบ					
10	เนื้อเรื่องลึกซึ้ง เป็นนามธรรมเกินไป ไม่เหมาะสมกับ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1					
11	เนื้อเรื่องแต่ละกิจกรรมมีลักษณะซ้ำซ้อนและเป็น แนวเดียวกัน น่าเบื่อหน่าย					
12	เนื้อเรื่องไม่น่าสนใจ เพราะเป็นเรื่องเก่าที่เคย เรียน และอบรมกันมาแล้วในระดับประถม (ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอนและการประเมินผล)					
13	ท่านไม่มีเวลาในการ เตรียมการสอนอย่าง เพียงพอ					
14	ท่านไม่สามารถปฏิบัติตามกิจกรรมการสอนที่กำหนด มาให้ในคู่มือครูแนะแนว					
15	ท่านไม่สามารถสอนได้ทันตามหลักสูตร					
16	ท่านไม่สามารถกระตุ้นให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม ได้ทุกคน					
17	นักเรียนมีมากเกินไป จัดกิจกรรมได้ยาก					
18	นักเรียนมีมากเกินไป ไม่สามารถดูแลให้ความสนใจ และความสุขขั้นได้ทั่วถึง					

ข้อที่	ปัญหา	ท่านประสบปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
19	กิจกรรม เกมต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในคู่มือแนะแนว นำมาจัดได้ยาก เพราะไม่มีเวลาในการเตรียม กิจกรรมอุปกรณ์					
20	นักเรียนไม่กล้าแสดงออกในการ เข้าร่วมกิจกรรมและ เกมต่าง ๆ					
21	นักเรียนไม่สนใจในวิชากิจกรรมแนะแนว เพราะเป็น วิชาที่มีความสำคัญน้อย เนื่องจากไม่มีคะแนนให้ และไม่มีการวัดผล					
22	นักเรียนไม่มีแบบเรียนทำให้ครูสอนลำบาก					
23	เกม และกิจกรรมบางอย่าง ทำให้นักเรียนส่งเสียงดัง เป็นที่รบกวนชั้นเรียนอื่น จึง ไม่สามารถจัดกิจกรรม นั้นได้					
24	อุปกรณ์ที่มีอยู่ไม่เหมาะสมกับวิธีสอน และเนื้อหาที่ กำหนดให้					
25	ครูแนะแนวไม่ได้รับการศึกษาและมีกิจกรรมเกี่ยวกับ การสอนกิจกรรมแนะแนว จึงขาดทักษะในการสอน					
26	ในชั่วโมงสอน นักเรียนไม่สนใจเนื้อหาแต่ต้องการคุย กับครูแนะแนว เป็นการระบายความเครียดมากกว่า เช่น อยากรู้อะไร เรื่องตลก ประสบการณ์ ฯลฯ					

ข้อที่	ปัญหา	ท่านประสบปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
27	ครูไม่มีเกณฑ์ตัดสินในการสังเกตความก้าวหน้าของนักเรียนแต่ละบุคคล					
28	การสังเกตผลงานความก้าวหน้าของนักเรียนทั้งชั้นประเมินได้ยาก					
29	ครูมีปัญหาในการติดตามผลงานของนักเรียน					
30	ท่านไม่สามารถเลือกวิธีการสอน โครงการสอนได้อย่าง เป็นอิสระ					
	(ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนและสถานที่)					
31	ท่านขาดทักษะในการใช้อุปกรณ์ประกอบการสอน					
32	ท่านขาดทักษะในการสร้างอุปกรณ์ประกอบการสอน					
33	โรงเรียนไม่มีงบประมาณในการจัดหาซื้อและสร้างอุปกรณ์สำหรับวิชากิจกรรมแนะแนว					
34	อุปกรณ์บางอย่าง เป็นปัญหา เพราะต้องใช้เวลามาก ทำให้สอนเนื้อเรื่องไม่ทันใน 1 คาบ					
35	เนื้อเรื่องส่วนใหญ่เป็นนามธรรม ทำให้หาอุปกรณ์มาประกอบการสอนได้ยาก					
36	การใช้อุปกรณ์การสอนทำให้เสียเวลาโดยใช้ เหตุ					
37	โรงเรียนมีห้องเรียนไม่เพียงพอที่จะจัดเป็นห้องสอนกิจกรรมแนะแนว ได้โดยเฉพาะ					

ข้อที่	ปัญหา	ท่านประสบปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
38	ห้องเรียนเด็กเกินไป ไม่สามารถบรรจุนักเรียนได้ หมดชั่วโมงการสอนกิจกรรมแนะแนว ทำให้เกิด ปัญหาวุ่นวายในการหาห้องเรียน (ปัญหาเกี่ยวกับ เวลาในการสอน)					
39	จัดคาบเวลาในการสอนให้น้อยเกินไป ไม่สามารถ สอนได้ครบหมดทุกเนื้อหาที่หลักสูตรกำหนดไว้					
40	จัดคาบเวลาแต่ละกิจกรรมให้น้อย ไม่สามารถทำการ สอนให้แล้วเสร็จทันภายในเวลา					
41	ผู้สอนไม่ค่อยมีเวลาสำหรับสอน เพราะต้องทำหน้าที่ บริการด้านอื่น ๆ (ปัญหาเกี่ยวกับ เรื่องบุคลากร)					
42	ท่านสอนวิชากิจกรรมแนะแนวด้วยความตั้งใจ					
43	ผู้บังคับบัญชาของท่านไม่เข้าใจวิชากิจกรรมแนะแนว					
44	ผู้บังคับบัญชาของท่านไม่ให้ความสนใจและสนับสนุน วิชากิจกรรมแนะแนว					
45	ครูในโรงเรียนของท่านไม่เห็นคุณค่า ประโยชน์ ในการสอนกิจกรรมแนะแนว และไม่ให้ความ ร่วมมือ					

ข้อที่	ปัญหา	ท่านประสบปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
46	วิชากิจกรรมแนะแนว ไม่ได้รับการยอมรับจากบุคคล ทั่ว ๆ ไปในท้องถิ่นของท่าน					
47	เมื่อท่านมีปัญหาวิชากิจกรรมแนะแนว ท่านไม่ สามารถปรึกษาข้อขัดข้องกับผู้บังคับบัญชาและ เพื่อนครู					
48	จำนวนครูแนะแนวมีน้อย ทำให้เกิดปัญหาในการสอน กิจกรรมแนะแนว					
49	ครูฝ่ายอื่น ๆ และนักเรียนมักจะขอชั่วโมงแนะแนวไป ทำกิจกรรมอื่น ทำให้ท่านสอนไม่ทัน					
50	ศึกษานิเทศก์ไม่มาติดตามผลการใช้หลักสูตรแนะแนว และไม่ให้คำแนะนำ ครูจึงขาดที่พึ่งทางวิชาการ					

ชุดที่ 2

ท่านต้องการความช่วยเหลือในการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวในเรื่องต่อไปนี้เพียงใด
ขอให้ท่านขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างแต่ละข้อให้ตรงกับระดับที่ต้องการ

ข้อที่	ความต้องการ	ระดับความต้องการ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ต้องการให้หลักสูตร เขียนจุดมุ่งหมายให้ชัดเจน และสามารถปรับใช้ให้สอดคล้องกับท้องถิ่น					
2	ต้องการให้มีเนื้อเรื่องแต่ละกิจกรรมมากกว่า 1 เรื่อง เพื่อเลือกใช้ให้เหมาะสมกับสภาพในโรงเรียน					
3	เนื้อเรื่องที่กำหนดมาให้ควร เป็นเรื่องที่เหมาะสมกับวัยของเด็กในสังคมนั้น ๆ					
4	ต้องการอุปกรณ์ สื่อการสอน กิจกรรมต่าง ๆ ที่แปลกใหม่เพื่อช่วยเสริมความน่าสนใจในวิชา					
5	ต้องการหนังสืออ่านประกอบสำหรับนักเรียน เกี่ยวกับเรื่องที่เรียนในวิชากิจกรรมแนะแนว					
6	ต้องการสถานที่สำหรับสอนวิชากิจกรรมแนะแนว					
7	ต้องการคู่มือครูในการจัดสอนวิชากิจกรรมแนะแนว					
8	ต้องการให้มีการอบรมการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว					
9	ต้องการให้เพิ่มครูแนะแนว					
10	ต้องการให้เพิ่มคาบเวลาในการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว					

ข้อที่	ความต้องการ	ระดับความต้องการ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
11	ต้องการงบประมาณในการจัดกิจกรรมการสอน					
12	ต้องการสอนเฉพาะวิชากิจกรรมแนะแนว เพียงวิชาเดียว					
13	ต้องการข่าวสารจากศูนย์แนะแนวหรือจากแนะแนวของโรงเรียนอื่น ๆ					
14	ต้องการให้ผู้บังคับบัญชาสนใจวิชากิจกรรมแนะแนว					
15	ต้องการให้มีการวัดผล และมีเกรดในวิชานี้					
16	ต้องการข้อมูลเกี่ยวกับการอาชีพและการศึกษาต่อของนักเรียนที่เป็นปัจจุบัน					
17	ต้องการจัดตั้งกลุ่มแนะแนวในกลุ่มโรงเรียน					
18	ต้องการความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ จากศึกษานิเทศก์					
19	ต้องการให้ครูอื่น ๆ เข้าใจบทบาทและหน้าที่ในการสอนวิชากิจกรรมแนะแนวของท่าน					
20	ต้องการให้ลดการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว เพราะการสอน 1 คาบนั้นไม่ได้เต็มที่เท่าที่ควร ควรมุ่งสนใจบริการด้านอื่นให้มากขึ้นจะดีกว่า					

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

เมื่อท่านตอบแบบสอบถามฉบับนี้แล้วกรุณาพับกลับให้ ชื่อและที่อยู่ของข้าพเจ้าอยู่ด้านนอก (โดยไม่ต้องติดแสตมป์อีก) แล้วใส่ตู้ไปรษณีย์น่ะครับ

ขอให้งานแนะแนวของท่านดำเนินไปด้วยความราบรื่นน่ะครับ.

การศึกษาเปรียบเทียบปัญหาการสอนวิชากิจกรรมแนะแนว ของครูแนะแนว
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในเขตการศึกษา ๗

บทคัดย่อ

ของ

สมพร นาคนาคินทร์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

เมษายน ๒๕๒๕

การวิจัยครั้งนี้มุ่งที่จะศึกษาปัญหาและความต้องการของครูแนะแนว เกี่ยวกับการสอน
 วิชากิจกรรมแนะแนว ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตร พุทธศักราช 2521

กลุ่มตัวอย่าง เป็นครูแนะแนว 125 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด
 กรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 7 จำนวน 120 โรงเรียน การรวบรวมข้อมูล
 กระทำโดยใช้แบบสอบถามสร้างโดยผู้วิจัย สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลคือ การหาอัตราส่วน
 ร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่าง
 ของค่าคะแนนเฉลี่ย โดยใช้ $t - test$

ผลการวิจัยพบว่าปัญหาเด่น ๆ ของครูแนะแนวคือจำนวนครูแนะแนวมีไม่พอ
 หาอุปกรณ์ประกอบการสอนได้ยาก เพราะเนื้อหาวิชาเป็นแบบนามธรรม ไม่มีห้องเรียน
 วิชากิจกรรมแนะแนวโดยเฉพาะ ขาดงบประมาณในการจัดหาอุปกรณ์ประกอบการสอน
 ชาติที่พึ่งทางวิชาการจากศึกษานิเทศก์

ความต้องการของครูแนะแนวที่มีระดับมากที่สุด คือ ต้องการข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษา
 และอาชีพที่เป็นปัจจุบัน ต้องการสื่ออุปกรณ์ กิจกรรมกลุ่มที่แปลกใหม่ ต้องการให้มี
 การอบรม วิธีสอนวิชากิจกรรมแนะแนว ต้องการข่าวสารจากศูนย์แนะแนว ต้องการ
 คู่มือครู

นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่า ครูแนะแนวที่มีประสบการณ์การ เป็นครูมานานกว่า
 ประสบปัญหาน้อยกว่าครูแนะแนวที่มีประสบการณ์การ เป็นครูมาน้อยโดยแตกต่างกันอย่าง
 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ส่วนครูแนะแนวที่มีวุฒิต่างกันและมีความรู้ด้านแนะแนวต่างกันจะประสบปัญหา
 ไม่แตกต่างกัน

A COMPARATIVE STUDY OF MATHAYOM I GUIDANCE-TEACHERS
IN TEACHING GUIDANCE COURSE ;
IN THE 7th EDUCATIONAL REGION

AN ABSTRACT

BY

SOMPORN NAKNAKIN

Present in partial fulfilment of the requirement
for the Master of Education Degree
at Srinakharinwirot University

April, 1982

The purpose of this study was to investigate various problems and needs of guidance teachers in teaching a course in guidance for the first year pupils. The sample comprised of 125 guidance teachers from 120 secondary schools in the 7th educational region. The questionnaires were used as a tool for collecting the data.

The data obtained were statistically analyzed by computing, the percentages, means ($\bar{X}$), standard deviations and critical ratios (t - test)

The major research findings were as follows :

The important problems of guidance teachers were the insufficient number of this type of teacher, teaching materials were scarce, the impossibility of setting up a special room for teaching the course, inadequate school budget and no academic assistance from educational supervisors.

The important needs of these guidance teachers were as follows :

Guidance teachers required more up-to-date information on various educational opportunities and careers, more teaching materials, more training in this area, more information from various guidance centers; and need to have handbooks for teaching the course.

It was also found that the guidance teachers who had more experience in teaching reported having less problems than those who had less experience. However, guidance teachers who had different levels of education and different amount of training in guidance did not report having significantly different amount of problems.